Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	udgivet af L. F. Kruse.
Titel | Title:	Nytaarsgave for 1838
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt paa Udgiverens Forlag i S. Trier's Officin, 1838
Fysiske størrelse | Physical extent:	[7], 160 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

52, – 56.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

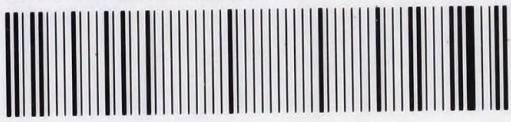

1 1 52 0 8 004026

+REX

Nytaarsgave

for

1838.

Udgivet

af

L. F. Kruse,
Premierlieutenant.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag,
i S. Trier's Officin.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Til Læseren.

Med Godhed, jeg beder, De vil modtage
De Linier, jeg ydmyg sender frem
Paa disse Blade, for Dem at behage,
Og som med Ængstelse jeg byder Dem.

Thi vover jeg paa skaansom Dom at haabe:
Det var jo altid Skik i høien Nord,
Med Kjærlighedens skjønne pletfrie Kaabe
Velvillig at tildække Feil og Ord.

Saa jeg med Tak mit Ønske Dem frembærer,
Om Held og Lykke for Enhver, som boer
Paa Danmarks Sletter og hvis Hjerte nærer
Een Følelse for Frihed, Fredens Ord.

ærbødigst

Udgiveren.

Indhold.

Haab og Erindring . . . . . 1.
De fire Ædelstene . . . . . 7.
Religionen . . . . . 9.
Ungdoms Drømme . . . . . 11.
Den 14de October . . . . . 13.
Til Julie . . . . . 15.
K. L. Rahbeck, 1831 . . . . . 17.
Botanikeren . . . . . 21.
Velsignelse . . . . . 22.
Musiken . . . . . 24.
Menneskets Skytsaander . . . . . 27.
Ilden . . . . . 31.
Det Uopnaaelige . . . . . 35.
Regnbuen . . . . . 37.
Digtekunstens Aand . . . . . 39.
Tidens Alvor . . . . . 42.
Efter Fraværelsen . . . . . 43.
Til en haabefuld men tungsindig Yngling . . . . . 45.
Sneegraven . . . . . 49.
Den græske Blomsterpige . . . . . 52.
Hymne efter en Sygdom . . . . . 55.

Epilog . . . . . 57.
Rübezahl . . . . . 59.
Vennen i Nød . . . . . 69.
Underlige Drømme . . . . . 71.
Maanen og dens Moder . . . . . 76.
Ung Hakons Knæsætning . . . . . 80.
Tiggeren og hans Hund . . . . . 83.
Duen . . . . . 85.
Cyrillus Spangenbecks Antobiographi . . . . . 99.
Ypperstepræsten i Modaba . . . . . 113.
Brødrene . . . . . 125.
Brev til en fraværende Søn . . . . . 139.
Venskab . . . . . 143.
Andagt i Naturen . . . . . 146.
Med en Knap af en Passionsblomst . . . . . 147.
Den evige Lampe . . . . . 148.
Til Hvem der vil . . . . . 150.
Fortid og Nutid . . . . . 153.
Vagtalelsen . . . . . 155.
Skjalden og Tiderne . . . . . 156.

Digte.

Haab og Erindring.

Hold paa dit Nu, min Sjel, forsøg at smage
Det Øieblik som er;
O bind det Flygtige, hold det tilbage
Med stærke Følelser.
O dette, det er stort, og reent, ublandet
Med Kummer, varmt af Dyd!
Mon Tidens Fader sender dig et andet
Saa svangert af hans Fryd?
O grib, o føel det, førend det forflyder!
Udbred dig! Hviil derved!
Er Skyggen evig alt, hvad Sjelen nyder
Af sin Lyksalighed?
Hvi skal den evig haabe, og begræde
Sit Gode, det den har!
Og kun barnagtig lege med den Glæde,
Som kommer og som var?
O føel den selv! Her er den — Hvor? — Forsvunden!
Opslugt er Glædens Nu!
O Lyst! o Drom! — o Sjel hvad har du fundet
Og hvad beholder Du?

Dit store Øieblik! — Hist see det svømme,
Et ubemærket Gran,
Blandt Millioner, blandt de ældste Drømme
I Intets Ocean.
Alt neppe kjendt fra det, som ej har været,
Fra drukne Skalders Digt;
Udstødt af Skabningen, opslugt, fortæret
Uigjenkaldeligt!
Døe da, og selv det falske Gjenskin vige,
Det som fortryller mig;
Thi ak, mens jeg betragter det, bortsniger
Titusind andre sig.
Mod, stands dem; — men de glide, smutte, bruse,
Flye, storme, lyne bort!
Selv til at sees, at nævnes af min Muse
Er Glædens Liv for kort.
Ja kundskabsgridske Sjel, dybt af din Dommer
Redæltet i dit Leer
Kan du kun see din Vellyst, før den kommer,
Og naar den er ej meer,
Ak! det Minut, som var betroet at bære
Vor Rigdom i sit Skjød,
Er først, naar det skal holde op at være:
Dets Fødsel er dets Død!
Det smiler, naar det sendes af Alfader
Betynget til vort Bryst,
Det nærmer sig, og flyer og efterlader
Kun Skyggen af sin Lyst.
O Haab, og du Erindring! Thi kun Eder
Betroer den Evige
Magt at tilveje Støv Lyksaligheder
Og himmelsk Følelse;

Velgjørende Gudinder! I som mætter
Den fangne Sjel med Lyst,
O kommer da, og iler, og opretter
Et Tempel i mit Bryst.
Thi ak, mit Hjerte higer efter Glæde,
Høit slaaer det, svulmende
Med Lyst, mit Øje frygter for at græde;
O kommer Himmelske!
Thi Myrthekrandse kan min Muse binde —
O snart — hvad tøver I? —
Thi høje Hymner har min Sangerinde
Og Harpers Harmonie.
Bort Jedoks sorte Børn! og bort Neroner!
Og Smertens usle Træl,
Bort Heraklit! Forsvind! thi Haabet throner
I min opfyldte Sjel!
O Rigdom! — Viid dig ud, mit Bryst, at fatte
Den Alforherlige:
Cherubers Lyst, og andre Verdners Skatte
Og Verdners Skabere!
O hvilket Støv er Guld! hvor hastig falmer
Den stolte Daphnes Krands,
Og Epheu, og de seierige Palmer
Ved min Gudindes Glands!
O Glands af underlige Straaler!
O Svælg af Salighed!
Sjel i min Sjels Heelt! Hvad den ikke taaler,
Det skal den smelte ved.
Thi dig, du Himlens Datter er mit Hjerte
For evig helliget:
Og ingen Skye, og intet Spoer af Smerte
Skal meer formørke det.

Selv dybt i Mulm, nedtrykt af Himlens Vrede,
Skal dog mit høie Raab
Fremkalde dig af Natten, og tilbede
Din Salighed o Haab!
Og dig Erindring! Dig, hvis Smiil omhyller
Den forbigangne Lyst
Med Liv, med Pragt, som evig nye fortryller
Det aldrig matte Bryst:
Dig, dig, som raader for den Graad, der flyder
Saa smeltende saa reen,
Saa himmelsk ved et Glimt af høie Dyder
Ved Heltens Bautasteen —
Og ved Velgjerninger og selv ved Smerte,
Ved andre Tiders Skrig, —
Erindring! Hekatomber skal mit Hjerte
Med Lovsang bringe dig.
Skjøn er du, stor, din sølvgraae Tinding pryder
Glands af den Evige;
Du Haabets Moder, du, og du tilbyder
Cherubers Følelse!
Men tryg, men elsket som vor Ildstæds Skygge,
Kjendt som en Moders Røst,
Men mægtig er din Glædes Lyd, vi bygge,
Vi hvile ved din Trøst;
Og vil jeg bygge Templer i min Hytte,
Trophæer i min Vraae,
Og for ved den skal paa en Dorisk Støtte
Den nøgne Sandhed staae
Med elysæisk Pragt. — Nei bort i Drømme,
Thi paa barbarisk Viis
Skal, frygt kun ej, skal ingen Lethe strømme
Nær ved mit Paradiis.

Og ei det mindste Glimt skal giftig Slummer
Udslette af mit Bryst;
End ei et Gjenskin af forsvunden Kummer!
Thi dette selv er Lyst.
Kun Nag og vrantne Fjender vil jeg glemme.
Du gjerne Smilende;
Alt andet skal min Sjel huusholderisk gjemme,
Og karrig tidt besee;
Og stum af Lyst, som Harpar, vil jeg tage,
De gamle Skatte frem,
Og ofte tælle de forsvundne Dage,
Og smaalig veie dem,
O gyldent Øieblik! hvor skjøndt! Hvor vægtigt!
Hvor stort! Hvor fuldt af Gud!
Og dette vil jeg raabe, hvor almægtigt
Forkynder det hans Bud!
Og hiint, det Stolte; da det fandt mit Hjerte
For snevert og for svagt,
Forlod det mig, halvdød af himmelsk Smerte,
Halvqvalt af Dydens Magt.
O sjeldne Skat! — fleer vil jeg finde præget
Med muntre Barders Lyst,
Og disse vil jeg smilende bevæget
Tidt trykke til mit Bryst.
Hint, varmt endnu ved Smiil af Dydens Datter;
Hiint ved fortrolig Klang
Af Bachus Vaaben, hiint af Nabners Latter,
Og hiint af Klopstocks Sang.
Og hiint — og hiint — hvi sittrer du min Læbe?
Hvi døde Glædens Lyd?
Og hiint — hvi velte Taarer frem og stræbe
At røve mig min Fryd?

Dog, hvo har Sprog, hvo afmaalt Lyd til Eder,
I alt for smeltende?
Hvo følte Glimt af Venskabs Saligheder,
Og sang sin Følelse?
Hvad Farve skildrer, hvilket Ord betyder
Det nu min S.
Naar Aander blandes, naar en Sjel bortflyder
I en fortrolig Sjel?
Hvo kan udvikle Glædens store Scene?
Hvo lærer Mennesket
Hans Taarers Sprog? Hvor er en klog Kamoene
Som kan fortolke det?
Nei taus og hemmelig skal Sjelen nyde
Hvert Gjenskin af sin Ven:
Selv ei dets fulde Glands en Tvivl skal bryde,
En Sky skal dæmpe den,
Og om af Vellyst, frygtsom vil jeg stamme:
Ak, er han lykkelig?
Er han i hvert et ædelt Træk den samme?
Og tænker han paa mig.

Ewald.

De fire Ædelsteene.

Fire Ædelsteene er min Lykke,
Kunde jeg med dem min Tinding smykke,
Salig da jeg vilde prise mig;
Jordens, Himlens Farver de forene,
Vel de Trende har jeg, men den ene
Hulde Pige fandt jeg kun hos Dig.

Grønt det høie Græs for Vinden bølger,
Naar Dit Øie hen ad Marken følger;
Grøn er Somrens lyse Høitidsdragt;
Selv naar Vintrens Lagen alt omhyller,
Sødt det Evviggrønne Blikket tryller:
Grøn er Haabets funklende Smaragd.

Rød er Solen naar i Qvæl den dukker
Ned bag Skyen og sin Fakkel slukker;
Pigens hulde Kinder er Karmin;
Rosen blusser rød naar den i Vaaren
Fra sit Blod neddrysser Himmeltaaren:
Rød er Elskovs glødende Rubin.

Blaat sig Himlens hvalte Tælt udspænder,
Hvor den lyse Dagéns Kugle brænder;
Klædt i Blaat de blye Kjærminder staae;
Blaa er Bølgen som vort Land omslynger,
Hvor lig Svanen stolt sig Snekken gynger;
Mindets blinkende Safir er Blaae.

Hvidt er Lilliens rene Nectarbæger,
Sødt den milde Farve Øiet qvæger;
Hvidt er Diamantens klare Skjær.
Hvid er Haabet, Mindet, Kjærligheden,
Naar et Sjælens Reenhed, Hjertefreden,
Uskylds hvide Engel staaer os nær.

Søger Du forgjeves i det Høie
Trøstens Stjerne — fæst Dit vaade Øie
Paa Dit Hjertes hvide Diamant;
Luttret vil det Grønne Blaae og Røde
Hele Himlen straale Dig imøde,
Huld forenet fra den slebne Kant.

Fredr. Sneedorff Birch.

Religionen.

Naar Modgangs Vægt os trykker ned,
Og Blytung hindrer hvert et Fjed,
Som Tankens Flugt os viser;
Naar Slægt og Ven taus seer vor Nød:
Og kold omtaler Skjæbnens Stød:
Mens høit de Dyden priser.

Hvad giver ham da Mod igjen
Som trøstløs vandrer Banen hen
I Livets mørke Dage.
Hvad frelser ham i Sorgens Nat,
At han ei kraftløs segner brat:
Tro'r ingen Hjelp tilbage.

O Religion! du Guddoms Gnist:
Du lyser Vejen her og hist,
Og trøster syge Hjerte;
Du gjør at den ei farer vild,
Som tro din Lærdom klar og mild,
Betro'r sig til Din Kjerte.

„Jeg aldrig vil forlade dig,
„Du og Din Slægt er lykkelig
„Naar tro mit Bud du følger."
Saa siger Herren: „tro og haab,
„Jeg høre vil Din Bøn og Raab
„Og ej jeg mig fordølger."

O tvivl da ej Du Støvets Søn,
Gud Jehova han seer i Løn
Din Trængsels Strid, Dit Hjerte.
Saa hold da fast den Støttestav
Han Dig i Religjonen gav
Og endt er snart Din Smerte.

Ungdoms Drømme.

I Livets Morgen, hvilke gyldne Drømme
Omsvæve ej den livsfroe Ynglings Sjæl,
Han Phantasien ej paalægger Tømme:
Den hele Jord maa skatte til hans Vel.
Dog ak! saa snart de lyse Dage svinde,
Og give Plads for mørke kolde Nat;
Alt hvad han har tilbage er et Minde
Om hine Dage og sin tabte Skat.

Han rives ind i Verdens vilde Vrimmel,
Sin Ungdoms Drøm han nu udføre vil:
Paa Jorden selv han danne vil en Himmel,
Og sine Tankers Maal han iler til.
Dog snart han finder at vort Jorderige,
Er ej for Salige det rette Hjem;
For Virkelighed maa hans Drømme vige,
Tilbage har han Mindet kun om dem.

Men vil den store Hob end ej modtage
Den Lykke, som han glad dem byder til:
I eget Huus de lykkelige Dage,
Sin Ungdoms skjønne Drøm han nyde vil.

En elsket Pige han som Brud hjemfører
I Aanden se'r han Himlen alt paa Jord.
Han hende fro sit Ideal afslører
Og Amor selv begeistrer hvert hans Ord.

Men Ægtestandens gyldne Drømme svinde.
Saaledes som alt svinder her paa Jord; —
End ej den elskte Halvdeel kan han vinde
For Saligheden paa den faldne Jord.
O stakkels Dødelige det dig lære,
At her hver Drøm om Lykke kun er Tant
Din Byrde med Taalmodighed Du bære,
Thi Mindets eviggrønne Blomst Du vandt.

Den 14de October.

Et Aar er svundet!
Vi glade skue
Den Dag af Blundet,
Hvor Dydens Lue
End Gnist kun var;
Hvor spæde Øje
Saae Solens Straale,
Som kun med Møje
Det end kan taale
Saa fuld og klar.
Saa mange Dage
Er' svundne siden
Den første fage
Da De saae Livet.

Haab og Erindring!
O skjønne Goder:
Som i en Kredsring,
Lig kjerlig Moder

Os sviger ej.
Hiin som en Stjerne
Skal Lys os skjenke;
Og vi saa gjerne
See den at lænke
Sig til vor Vej.
Ved denne atter
De lyse Dage,
Med Livets Latter
Er vendt tilbage,
Og tro som Guldet
Den følger Muldet.

Til Livets Ende
De til Dem binde
Vil disse Tvende:
De aldrig svinde!
Fortid og Fremtid
De huld fremmane,
Og Tro og Tillid
Paa Livets Bane.

Til Julie.

I Floras Have
En Blomst der gro'r,
Den skjønne Gave
I Londom bo'r;
Den praler ikke
Med Farveglands
Og smigrer ikke
Den ydre Sands.

Langt fra de Stæder
Hvor Rosen staa'r,
Og Øjet glæder
I korte Vaar:
Hvor alt er stille
Som tause Nat,
Blev Blomsten lille
Af Flora sat.

Ved Aarets Komme
Den spirer grøn,
Naar det er omme
Er den end skjøn.
Tilfredshed kaldte
Gudinden den
Og jeg den valgte
Til dig min Ven.

Bryd elskte Pige
Den Blomst saa grøn,
I Blomsters Rige
Den er saa skjøn.
I stille Bolig
Den visner ej;
Plej den kun trolig
Dit Livets Vej.

K. L. Rahbek.

1831.

Atter en Cypres i Laubærlunden!
End en Oldings Timeglas udrunden,
Og saa nylig Sorgeklokken lød!
Fader Rahbek vi en Gravhøj bygge
Plante en Cypres i Lundens Skygge
Hvor hans Taarer ved de Andres flod.

Ak han stod fra længst forsvundne Dage,
En Ruin paa Tidens Grund tilbage;
Fjerne Minder leve i hans Aand:
Han ved Ewalds Grav sin Harpe stemte
Vessels Billed' i sin Sjel han gjemte
Samsøe havde vandret ved hans Haand.

Elskov, Venskab smykkede hans Veje
Veste Gaver Jorden har i Eje
Men han overleved' Livets Held;

Blandt en Slægt som deled' ej hans Smerte
Stod den Gamle med sit knuste Hjerte,
Med utalte Længsler i hans Siel.

O hvor tungt at see hver Elsket blegne,
Hver sit Hjertes Blomst i Støvet segne,
Vakle paa sin Lykkes brudte Vrag —
Neppe skued' Een han end tilbage,
Hvem han kunde tolke Støvets Klage,
Sige: Broder! mindes Du hiin Dag. —

Og for hver der sank for Dødens Vinge,
Følte han en Stræng paa Harpen springe,
Malling! ved Din Grav den sidste klang;
Men da Kamma døde — hvilken Smerte. —
Var alt Strængen brustet i hans Hjerte
Og han nynned' paa sin Svanesang.

Endt er Længslen, Sorgen er forsvunden,
Trøstensstjernen er paa nye oprunden,
Bruden blomstrer atter i hans Favn;
Og hver Ven fra Livets Morgenrøde
Træder ham i Dagen hist imøde,
Aldrig kommer Aft'nen med sit Savn.

Saa med Jubel hist omkring den Gamle
Alle Forudgangne sig forsamle,
Ved hvis friske Grav der sørges end;
Birch og Münter i Apostelflokken,

Malling egekrandst om Sølverlokken
Nyerup favner der gjenfundne Ven.

Thune fører ham ad Stjernebanen
Olfert vinker ham med Sejersfanen,
Holboll fletter ham en Velkomstkrands;
Lunding Ungdomsbæg'ret Gubben rækker,
Byrge Fortidsrunen ham udlægger,
Boye Fremtidsgaadens dybe Sands.

Svoret havde han til Lysets Fane;
Sandheds Dyrker paa hans lange Vane,
Aldrig fandt sig fremmed for hans Bryst;
Og saa tidt en Olding lagde Staven,
Greb ham Smerten og han qvad ved Graven
Tidens Tak og Evighedens Trøst.

For hans Fod nu gyldne Frugter falde,
Fortids Vise og de store Skjalde
Møde ham i Aandens Forskerhjem;
Nu han præget staaer med Lysets Stempel,
Evig bygger han nu Sandheds Tempel
Og det himmelske Jerusalem.

Men hans Aand vil ofte gjæste Jorden
Og de lykkelige Ser i Norden,
Signende det elskte Land og Drot:
Tidt den vil den vante Høj besøge,
Svæve salig blandt de grønne Bøge
Trindt Kong Fredriks fagre Sommerslot.

Ved din Lykke slog hans Hjerte Dana!
Herligt steeg han ad den lyse Bane,
Spredte klare Straaler i din Glands —
Hvilens Stund er kommet — Fred med Støvet!
Paa Cypressens Qvist, af Laubærlovet
Vil vi hænge ham en Hæderskrands.

Michael Schmidt.

Botanikeren.

(Frit efter Johan M. Vogl.)

Veemodig den Gamle ved Vogen sad,
Besaae sine Blomster de blege;
Han klæbed' i Aar dem friske paa Blad,
Men Farverne alle bortvege.

Alt som han dem samlede Aar for Aar,
Han dem i sin Urtebog finder;
Men falmet er Blomster, falmet hans Haar,
Og runkent hvert Blad som hans Kinder.

Een Plante blot synes saa frisk ham som Mai,
Som var den af Duggen nys stænket;
Det er kun — en simpel Forglemmigei
Som blev af den Elskte ham skjænket.

Velsignelse.

Da Gud forbandede den faldne Jord,
Og alle Blomsterne i Edens Hauge døde
Taus hørte Englene den vrede Dommers Ord,
Men ingen Jubler gjennem Himlen løde.

Som Herren vendte sig, see! bag ham stod
Den Frommeste blandt Aander i det Høie.
Blegt var hans Aasyn, Hjertet uden Mod,
Og tunge hede Taarer i hans Øie.

„Vel!" sagde Gud til ham, „tag Venskabs Frø!
„Mig ynkes over de Ulykkelige,
„Og hvor du finder værdigt det at strøe,
„Der blomstre det og signe Jorderige!"

Som Jublen gjenklang atter reen og stærk,
Stod Satan frem af Dybet, lumsk af Blikke:

„„Almægtige, fuldfør begyndte Værk!
„„Forbandet har Du, det forglemmer ikke!““

Mens Englene fornam hans Ord med Gru,
Gud Herren svarede: „mig bør det raade!
„Hvor Du velsigner, der forbander Du:
„I min Forbandelse er altid Naade.“

F. Hoegh-Guldberg.

Musiken.

Han sagde: Bliv! og mere snelt end Tanken
Af Intets Mulm Alverdens Pragt fremstod,
Stærkt Havet bruuste, Palmen stotted Ranken,
Der myldred' Liv i Dal, paa Field, i Flod,
Og Mennesket med salig Hjertebanken
For Himlens Blaa sit Dielaag oplod,
Med Jubel klang den vidtudstrakte Sphære
Da Morgenstjernen sang Gudherrens Ære.

Da blev det tyst; — og lyttende med Bæven,
Hvert enkelt Underværk mod Stjernen saae
I Slangens Snigen, Kongeørnens Svæven
I Bjergets Elv, i Engens stille Aae,
Ud over Havets Mark, i Spindelvæven,
Der sittred' blank imellem Green og Strøm,
Hos Mennesket den unge Skabnings Krone
Gjenlød en Efterklang af Himlens Tone.

Men han, der ædel, stolt og opreist vanker,
Med Tillid Øiet frit mod Hvælvet slaaer,
Der Alt omfatte tør i sine Tanker,
Hvis faste Blik selv Tigren ei modstaaer,
Som af et ringe Støvgran Viisdom sanker,
Den Eneste, der Gud tilbede kun formaaer;
Han Himlens spredte Toner har forbunden,
Og Harmoniens dybe Gaade funden.

Et af de stærke Baand, der helligt binder
Til Himlen Støvets Børn, er Tonens Magt;
Skjøndt ak! formasteligt man tit den finder
Misbrugt til tom, til høist forfæng'lig Pragt;
Fortørnet som en taaget Dunst den svinder
For sløve Sjæl, hvis Sands den ei har vakt; —
Dog — hvert betydningsfulde Punkt i Livet
Har til Musiken Herskerkronen givet.

Musikens Stemme byder huldt den Spæde
Velkommen vær! ved Daabens Kildevæld;
Vor Andagt hæver den til Naadens Sæde,
Og yder Trøst hver sønderknuset Sjæl;
Naar Brud og Brudgom hen for Altret træde,
Høitideligt den spaaer dem Fryd og Held;
Den bo'r hos dig selv i det stille Kammer,
Den smykker Glæden, aander bort din Jammer.

Valdhornet zittrende sin Tone svinger
Til Jagt igjennem dunkelgrønne Skov,
Trompeten kalder og dens Lyd bevinger
Soldatens Mod og Hestens stærke Hov;

Ved Fløitens Lyd, som rask i Salen klinger,
Smukt ordnes Dandsen efter Gratiens Lov;
Og Cit'hren tolker Elskovs kjelne Smerter,
Og aabner Vinduer og aabner Hjerter.

Og nu tilsidst naar langsomt vi hendrage
Til Dødens Have, og med matte Trin
En mødig Vandrer venligen ledsage,
Til venlig Slummer under bløde Liin;
Da blander den sin Røst i al vor Klage,
Sin søde Trøst i Sorgens Malurtviin,
Og nøder ømt vort Blik mod Himlens Bue
Hvor Haabet staaer med Stjerneskrift at skue.

Chr. Winther.

Menneskets Skytsaander.

Nei ene staaer ei Mennesket i Livet,
Og aldrig, aldrig er det reent forladt!
Tre Genier har Faderen os givet,
Der lede os igjennem Sorgens Nat;
Lad Verden end om Trængsler os erindre,
Vi bære selv en Verden i vort Indre.

Den Ene hæver os paa Aandens Vinge
Fra Støvet op til glade Aanders Chor;
Ved ham vi kraftigt os fra Jorden svinge
Til Lysets Hal hvor den Uskabte boer;
Og naar os alt, hvad om os er, forlader,
Han fører os til Hjemmet, til vor Fader.

Ham er det som os venligt Haanden rækker
Til Støtte paa vor tornefulde Vei;
Og naar ved Tordenbrag Orkanen skrækker,
Han styrker os at vi fortvivler ei.
Han deler huldt vor Kummer og vor Smerte,
Men hviler ogsaa ved den Glades Hjerte.

Stort er hans Navn og dets Betydning herlig;
En Verden i sig selv han danner sig,
Vel den der til hans Hjelp, saa mild og kjerlig,
Betro'r sig tillidsfuld og uden Svig;
Thi hvo med ham er inderlig forbunden,
Har og den rette Vei til Lykken funden.

Men Vee og den der frækt ham Ryggen vender!
For ham er, som hans Indre, Verden tom,
Og naar hans Livssol daler ned, den sender
Ei ham et Fredsens Ord, men bliver stum.
Indtil fortæret grumt af Angersflammen
Hans hele Lykkes Bygning styrter sammen.

Den Anden skabte Herren i sit Billed'
Til Budskab for et bedre Fødeland;
Som Vægter ved vor Vane blev han stilled,
Og alle Livets Baand forener han;
Hvo ham ei kjender han har aldrig levet,
Naturens Gjældsbrev har han sønderrevet.

Ham er det, der i Moderviet smiler,
Naar hun sin Spæde trykker til sit Bryst;
Ham er det der i Faderblikket hviler,
Naar paa sin Børneflok han seer med Lyst;
Ham er det, der to Hjerter sammenbinder
Og dem med Rosenkjæder mildt omvinder.

Ham er det og der helliger den Taare,
Der sittrer i den Kummerfuldes Blik,

Han læger der, hvor Skjæbnens Torne saarer,
Og uden Trøst fra ham ej Sorgen gik;
Thi overalt hvor Livet slaaer hernede,
Han søger Held paa Jorden at udbrede.

Han gjør at kjert og helligt, evigt bliver
Det Sted, hvorpaa vor Barndoms Vugge stod;
Og truer Farer det, til Hjertet driver
Han gjennem alle Aarer rask vort Blod.
Saa Manden ei engang for Døden bæver,
Naar Fødelandets Hæld et Offer kræver.

Den Tredie i det ædle Forbund dækker
Dig med sin Englevinge, hvor du gaaer,
I hver en bange Stund han Modet vækker
Og skjænker Hjertet Fred naar angst det slaaer;
Han hæver dig til Himlens Myriader,
Og lader dig i Skjæbnen see en Fader.

Hvis Tiden kold med grusom Fod nedtræder
De Blomster Lykken plantet har for dig.
Hvis Modgangs Storm henveirer dine Glæder,
Hvis Taarer væde dine Kjæres Liig,
Da er det ham, der dine Sorger letter,
Og paa et bedre Liv dit Øie retter.

Og naar den sidste Alvorstemme kalder
Den trætte Vandringsmand til Gravens Fred;
Naar Dødens Slummer paa hans Øie falder,
O Englen sorgfuld sænker Faklen ned,

Da er det ham der for vort Blik fremtræder,
Og peger paa en bedre Verdens Glæder.

Hvem — spørger du endnu — er disse Trende?
Og deres Navne fordrer du af mig?
Hvad, Menneske! du skulde dem ei kjende?
Søg i dig selv du finder dem i dig;
Thi ensomt pløier du ei Livets Bølger,
Naar Tro og Kjerlighed og Haab dig følger.

F. Schaldemose.

Ilden.

(Efter Tegnèr.)

Uudgrundligt, som Guds Tanke, svæved
Mørket over Dybet, før det bæved
Ved den stærke Røst til Almagts Bliv.
Ingen Sole frem i Æthren seiled,
End ei Kraften sig i Værket speiled,
Der var intet Liv.

Evigheden, lig en Orm i Ringe,
Tungt og rugende med sorte Vinge
Over end ufødte Verdner laae.
Rummets vide Plan var ei afstukket,
Tidens Uhr var endnu uoptrukket,
Stille det mon staae.

See, det Lyner! see, hvor Sletten svinder!
Livet vaagner, det sin Fødsel finder

Der, hvor Døden fros udi sin Grav
Hvælvet høi sig løfter Himlens Bue,
Solen stiger i sin stolte Lue
Frem af Tidens Hav.

Østen vugger den i Morgenrøden
Syd dens Hlidskjalf bær, dens sidste Glød
Kysser Vest; men Natten favner Nord,
See! da aabner Maanen bly sit Øie!
Lig en Møe den smiler fra det Høie
Til den unge Jord.

Planten spirer, og melodisk toner
Æols Harpeklang i Skovens Kroner;
Blomsten pranger i sit Farveskjær.
Dyret leger; — eensom, uden Lige,
Fremstaaer Mennesket, men dog dets Rige
Jord og Himmel er.

Puls udi Naturens Moderhjerte.
Liv i Planten, Dyret, — Himmelkjærte!
Siig, hvo tændte først din Funke an?
Jo Alfader, som end Ingen kjendte,
Dannede sit Billed, og det brændte;
Slukkes ei det kan.

Ingen Harpe stemmes til din Ære,
Tiden spotter nu med Zendas Lære,

Vestas Alter flammer ikke meer,
Men et mægtigt Tempel end dig troner,
Og din Alterild jo alle Zoner
Udi Solen seer.

Allestæds du er, alt som din Skaber
Uden Føde ei din Kraft du taber —
Verdner du fortærer, hungrer end.
Forskeren sin Møie vel kan spare,
Kan din Guddomslue ei forklare,
Varmes dog af den.

Siig os Himmelske, er du den Samme,
Kjendt som Biddets eller Solens Flamme,
Udi Skjaldens Digt, i Vaarens Pragt?
Naar Vulkanen eller Helten bruser,
Er det ikke samme Kraft som knuser
Alt med samme Magt?

Skuer Maanen ned paa Klippeborgen,
Tom og ode — o! saa skuer Sorgen
Ned paa Graven af en Ungdoms Ven!
Hilser Freias Stjerne Nattens Komme,
O! da hilser mangen nordisk Blomme
Savnet Ven igjen.

Himmellue! naar med løste Vinger
Aanden til det fjerne Blaa sig svinger,

Hvor maaskee den var før Støvets Søn:
Tag da venlig Du mod Himmelgjæsten,
Og gjør ham, alt som du gjør Asbesten,
Mere reen og skjøn.

ff.

Det Uopnaaelige.

Arme skjælve! Uforsagt
Føle du, o Sjel! din Magt
Og ved medfødt Vinge herligt stige!
End er Jord paa Himmel skjøn,
End omfavner kjærligt dig din Lige,
Tvivlen ei erobred' Haabets Nige,
Sorrigs Udsigt og Opofrings Løn.

Vil du nyde! Op og nyd!
Med hver Attraae blev en Fryd.
Vil du, lig en Gud, usmittet skride
Hen blandt alle Glæders Chor,
Ikkun Fremtid virke, Fortid vide,
Og fra Efterslægten Krandsen slide,
Da beslut! thi Drømmen alt er stor.

Mellem Jord og Himmel her
Alt mit Eie Længsel er.

Vilde Skjæbnens Almagt mig forlene,
Kraft med Ynde, Pligt med Lyst.
Jordisk Ringhed med det Himmelrene,
Ideal med Udtryk at foredne
I et dødigjennemaandet Bryst?

Kunde jeg i Form og Klang
Takke denne ædle Trang!
Skabe Lighed med det Ubekjendte,
Som de Bedres Sværmeri
Higed til i Minde eller Vente,
Det, for hvilket Kunstens Alter brændte
Og selv Andagt blændet stirred i!

Alt igjen af dybe Fald
Herligt, ja! sig reise skal.
Lyset er Naturens Sagn og Minde,
Duggen Længselsgraaden er,
Ak! men Verdensaldre glemte svinde,
Oceaner ned fra Fjelde rinde,
Tidens Vaar dog stedse er kun nær.

Schack Staffeldt.

Regnbuen.

(Skrevet efter Læsningen af Ohlenschlägers Verk.)

Saa vide som Digterhimlen gaaer
Hen over de nordiske Høie,
I deilige Farver en Bue staaer,
Den seer Du med Aandens Øie.

Violens Skjær og det stærke Blaae
Din Glands, Valhalla! bebuder,
Den monne fra blanken Staal udgaae
Om Hakon og Nordens Guder.

Men hvor det dæmrer, Forglemigei lig,
I Grønt som Elysiums Høie,
Der vil en Evighed aabne sig
For Valborgs bristende Øie.

Det Grønne — det er en idyllisk Eng
Hvor Dugperler glimre saa saare;
Der smiler den liden Hyrdedreng
Til Moderens rundne Taare.

Der funkler en Ild i de Stjerner smaae,
Den himmelske Harpes Romancer,
I hvis Guldskjær Aanderne lytte maae,
Mens det dem som en Glorie krandser.

Hvor Tanken er Blomst og Følelsen Glød,
I Purpur Aladdin leved;
Nu som en Himmelglands rosenrød
Hans Aand over Norden er svævet.

Høit svæver en Aandesol over Nord,
Fra den de Farveskin strømme,
Sine Straaler den bryder, elsket og stor,
Med Jordens dæmoniske Drømme.

Men naar den er svævet i Himlen ind,
Hvor evige Skjønheder lue,
Skal dog dens mangfoldige Farveskin
Her danne den deilige Bue.

Hollard-Nielsen.

Digtekunstens Aand.

Aand, Magt, end heller Tryllerinde, eller
Hvad Navn der bedst Dig huer, Æthervæsen
Der herser over os med Kraft og Ynde,
Og dækker Sandserne med Valmublade
For alle ydre Syn; du hurtig skaber
I deres Sted de selsomt skjønne Drømme,
Der Livets Smaalighed og Sorg forjage,
Som Solens Straaler Mørket jage bort.

Du Digtekunstens Aand! Du Tryllerinde!
Veninde! saa jeg kalder Dig oprigtigt;
Du himmelsk skjønne, gudbesjælte Gave!
Kun een i indre Værd Dig overgaaer!
Hvor var min Aand ei slov, mit Hjerte ondt,
Hvis nu jeg kaldte Dig et Legetøi,
Er Tidens Mærker, og fremdeles saa,
Om jeg med Frisind ei, skjøndt rødmende,
Forlangte Dig at eie skjønne Musa!

Min Tinding skalst Du aldrig laurbærkrandse,
Og aldrig mine Læber give Gjenlyd
Af Dine skjønne, Gudbesjælte Toner —
Dog est Du min Veninde! — jeg Din Ven!

Dig elsker jeg, skjøndt kun med liden Gjengjæld,
Dig tjener jeg, skjøndt jeg Dig stundom glemte;
I Dine Verker gransker jeg, skjøndt Lidet
Jeg lærer ikkun af Din Harmoni.
Skal jeg ei stedse elske, tjene, gransk?
Frygtsomme Haand, der, skræmmet af en Torn,
Ei dristed sig at plukke Rosens Glød;
Forsagte Skjald, som hænger bort Din Lyre!

Ej elsker jeg Dig for min egen Misklang,
Langt bedre Skjalde røre jo mit Hjerte;
Og store Barder, Digtekunstens Fyrster,
Som skjænke Rosenduft og ægte Guld os,
Hvis Skatte ligge skjult i Oldtids Skrifter,
Planeter ei, men lyse fire Stjerner,
Som ikke dale, faste Klipper, som
Ei Strømmens Katarakter kan fortære.
De sande Skjalde, der al Glemsel trodse.

De skjønne Syn fra Aandens Trylleverden
Fremkalde de Magiens Fyrster, for mit Blik,
Indtil mit lave Loft, som Himlen, glimrer
Af Stjerner, Luften trindtom aander Dug,
Og Roser sig udbreder paa mit Leie; —

Forvandling, Du, hvis Ydre er saa smukt,
Hvis indre Væsen er saa aandrigt skjøndt!
De dysse snart den mørke Sorg i Søvn,
Og lede Fredens lyse Alf til mig.

Dog, Digtekunst! den dødelige Barde
Skal aldrig see Din hele Ynde,
Før han for Synd og Sorgen, Syndens Træl,
Befriet gaaer ei meer i Jordens Lænker,
Og Du for Englelæber, gyldne Harper,
Er reen, fuldkommen Gudbesjælelse,
Lig den, som Gud det første Menneske
Indaanded', da han vaagned' af sin Søvn:
Dog ingen Sky skal svæve over Din,
Som den, der svæved over Adams Aand.

Mens som en Pilegrim fra Himlens Rige,
Du vandrer her, og vi, henrykte, see Dig,
Skjøndt hyllet i et jordisk Klædemon,
I hvilken Himmelegn, i hvilket Hjerte
Du vælger end Dit Sæde, lad Din Hjemstavn
En Stjerne være Dig, som kalder Dig
Til Himlen, Dit og Lysets fælleds Rige!
Har Vinger Du? — Lad dem ei hvile dorske!
Ød ei Din Virak paa et jordisk Altar!
Har Du en Lampe, evigt brændende —
O, gid dens Lys maa være Guddomsflamme.

H. C. W.

Tidens Alvor.

(Efter Ludvig Uhland.)

Naar blev den første Krands vel bunden!
Naar fløi den første Bold mod Væg?
Naar blev den muntre Dands opfunden?
Og naar den skjælmske Panteleeg?

Ak vel i fjerne, fjerne Tider!
I vore faldt man ei derpaa,
Hvor snart paa Valen Folket strider,
Snart Drot og Land i Trætte staae.

Adam Leo.

Efter Fraværelsen.

(Af Th. Moore.)

Skjult under Skovens tætte Læ
En Moder havde lagt sin Spæde,
Og skyndte sig, ved Busk og Træ
Om usle Næring travlt at lede.

Men Storm omhviner hendes Vei,
Og natlig Mulm sig trindt udbreder;
Den Spædes Skrig hun hører ei,
Hun streifer vildsomt om og græder.

I Haab og Frygt et Glimt hun seer,
Og mere svagt Natvinden aander —
Dog nei! — forbi! — skarp Stormen er —
O vist i Kuld sig Barnet vaander!

Maaskee er lukt' dets Øine smaae,
Maaskee i Dødens Træk de briste, —
Dog — maaskee end de tindre blaae,
At Liv og Kjærlighed dem friste! —

Saaledes og i Afskeds Stund,
Da taus din Haand i min jeg førte,
Og kjæk dit Blik jeg spurgte kun
Om, halvt blot, dig Skilsmissen rørte.

Jeg tænkte — tilgiv mig min Feil!
Thi hvo, begeistret af dit Øie,
Ei maatte skue i dets Speil,
Indbildt, sig Sjælens Attraa føie —

Jeg tænkte da: I hendes Sjæl,
Skjøndt hende ukjendt som for Alle,
Et nyfødt Ønske dvæler vel,
En Følelse, jeg min kan kalde.

O Held mig! skjøndt mit Held var drømt —
Thi troe ei, at jeg vaagen tænkte,
Du skulde skjerme, nære ømt
I Varmen, hvad kun jeg dig skjænkte.

Og mangen Stund i Sorgens Nat,
Og mangen Stund, naar Glæden smilte,
Jeg glemte ei min spæde Skat,
Men drømte, i din Varm den hvilte.

Maaskee, ei Rov for Glemselen,
I lønligt Skjul endnu den bæver. —
Dog nei! — en Tvivl vel dræbte den! —
O Pige! siig mig, om den lever?

A. P. Linnge.

Til en haabefuld men tungsindig Yngling.

Hvad hører jeg? Hvis er den Harpeklang?
Der bævende igjennem Natten bryder.
Er det en Oldings matte Svanesang?
Der huul og dyb, som op fra Graven lyder,
Hvad! kommer denne sorrigfulde Røst
Da fra et Hjerte, Livets Bølger knuste?
Hvad eller trænger den sig fra et Bryst,
Hvor sidste Nød af Modgangsstorme bruste?
Ak Yngling! er det dig, som trættet alt
Ved Livets første Fjed vil slænge Staven?
Som selv vil dig nedstyrte, før du faldt,
Og trine flur fra Vuggen ned i Graven?
Hvad! vil du springe da saa brat forbi
De allerbedste Leveaar herneden?
Og gjøre dig i Blomstertiden fri,
For du est modnet først til Evigheden?
Er det din Barndoms sørgeløse Sind?
Dit lyse Ungdomsblik henover Livet?
Og kan da Skjæbnens første Modgangsvind
Dig bøie svag og sittrende som Sivet?

Er det den Kraft, som hævede din Arm
Til Sværdet kjæk mod Lastens Æt at bære?
Er det hint Mod som lued i din Barm,
Og daadløs nu sig selver skal fortære?
Om Strømmen mod dig bruser — vov at staae!
Om Natten sortner — Yngling! vov at haabe!
Synk ei for Tordnens røde Hamre slaae;
Gak ei i Skjul ved Regnens første Draabe!
I evigt Solskin segner Blomsten mat,
Og under evigt Havblik Vandet skimler,
Det bølger renset efter Stormens Nat,
Og huldt oplivet Blomsterflokken vrimler.
En ædel Sjæl for Stormen ræddes ei;
Den Kjække stander opreist under Torden:
Han finder gjennem Taagerne sin Vei;
I Nattens Mørke skuer han fra Jorden.
Vilst du fortvivle for dit svage Blik,
Kan ei det sidste store Maal opdage?
For du ei saae det sidste Fjed, vi gik,
Vilst du paa Midten af din Vei forsage?
Nedstyrter Lærken sig da fra sin Skye
For den ei seer, for hvem dens Strube klinger?
Og Broder! du vil feig til Jorden tye,
For du ei strax til Himlen dig opsvinger?
Hør! Nattens Sanger sine Triller slaaer,
Skjøndt dybt i Mulm den sig ved Haabet fryder;
Du harmes — skjøndt du høit i Dagen staaer —
At du ei hver en Dæmring gjennembryder.
Var gjennembrudt hver Tvivlens Dæmring her,
Hvad var da vel for Evighed tilbage?
Saae vi om Natten Solens Middagsskjær.
Hvad skulle os til Morgenlyset drage?

Løft op dit Aasyn! det bleev ikke skabt
For modløs sig til Støvet ned at bøie.
I Støv du finder ei, hvad du har tabt;
Din Troe, dit Haab, din Fryd er i det Høie.
Den Høies Billed gik du fra hans Haand;
Din Røst er selv en Gjenlyd af hans Stemme.
Fra Støv dit Støv, fra Himlen er din Aand;
I Mulm din Krop, i Lys din Sjæl har hjemme,
O! est du vel den første da, hvis Blik
Har sig i Livets Labyrint forvildet?
Men trøstig dog igjennem Mulmet gik.
Skiøndt han i Tvivlens Snarer tit var hildet.
Est du den første som fortvivlet saae
At Dyden ofte kjemper her forgjæves,
Og ofte, ak! i Kampen under laae,
Mens Lasten seirende til Skyen hæves?
Og est du da den eneste, min Ven!
Som i din Rosenvaar paa Torne træder?
Ak! her paa Jord saamangen Ungersvend
Med Graad saa salt som din sit Øie væder,
Selv den, hvis Broderhjerte yder nu
Den Trøst han søgte tit i Sorg nedbøiet,
I Tvivl og Mørke famlede som du —
Skjøndt nu med Haabets lyse Smil i Øiet.
Løft da dit Aasyn til den Himmel blaae,
Som over dig og mig sig yndigt hvælver!
Synk ei, saalænge du har Kraft at staae!
Grib Troens Sværd! og haab, endskjøndt du skjælver!
Søg efter Rosen, som saa yndelig —
Skjøndt mellem Torn — i Taaredalen smiler!
Blik op til Solen, skjøndt den skjuler sig
Bag Skyen tit, og ind i Stormen iler.

Er det ei bedre, som en Styrkens Søn
Paa Kampens Mark at seire og at blode,
End modløs flygtende og feig i Løn
At segne i sin Kraftes Morgenrøde?
Og ø! min elskte Broder! har du ei
Endnu et Lys i Livets skumle Dampe?
Endnu en Stav paa Stovets Klippevei?
Endnu et Skiold i Skyggelandets Kampe?
Hvo har den Stemme i din Barm opvakt,
Der vældigt synger selv i det den klager?
Hvo haver dig den Trøsteharpe rakt,
Der, høiere end Storm og Torden brager?
Den er fra Sorgens og fra Glædens Gud,
En Ahnelse om bedre Himmeltoner,
Den udi Smertens vilde Bølgebrud
Med Jorden og dens Tant os mild forsoner.
Saa synge du, mens her paa Jorderig
Du tumles om paa Skjæbnens grumme Vande,
Til du paa Almagts Bud skal hæve dig,
Og med de Salige din Stemme blande.

S. S. Blicher.

Sneegraven.

„Svarthofdi, Svarthofdi! hvi dolger Du ei,
I Taager og Mulm de Forelskedes Vei.
Tryl Veileren hid med den vingede Vind!
Hyl eensomt i Natten Sulalma og Find!"

Og driver i Skyen det blændende Mulm
Og Trolden sig reiser i Sneefoges Kvulm:
Find kommer paa Skien, som Vinden saa brat,
Og eensomt han favner Sulalma ved Nat.

„Ha! stor var min Higen, men større min Lyst;
Saa himmelsk, Sulalma! opsvulmer mit Bryst.
O lonnende Maal for mit dristige Meed,
Da vildsom ad Bjornenes Stier jeg gled."

Nordlysene flunke saa sært i Nordvest —
Sig stærkere strækker den hvæsende Blæst.
Men intet forfærder den elskende Mø,
Hun vugges paa Kjærligheds evige Sø.

„Lad glæde sig Aander i himmelske Lys —
Min Elskov mig lyser i Nat og i Gys.
Lad storme fra Kunnan og Skagastoltind —
Jeg Stormene døver med Kys af min Find.

Men Trolden opfører en underlig Dands —
Hans luftige Skare sig hvirvler i Krands —
Sneedriverne gaae for Uvætternes Spoer —
Og vildere Stormen om Fjeldet sig snoer.

Løs river sig Find fra den klyngende Arm,
Der bandt ham saa sødt til den modende Barm,
Han skuer — og ræddes og blegner — o vee!
Omringet han stander i Bølger af Snee.

„Ha, ræd Dig Sulalma! kom følg mig med Jil —
Før Vætter bortkysse vort Liv i dets Smiil; —
O Kjære, frygt ikke! — Forbarme sig Gud!
Jumala, bring Hjelp min Sulalma, min Brud!"

„Bli'er Isen vort Brudeliin — Sneen vor Duun, —
I Favn af min Find er min Brudseng dog luun.
Hvo modigt kan elske og modigt kan døe."
Saa tonede Læben paa glødende Mø.

De stræbe tilsammen, men mattes — ak Ynk!
Bortkysse hinanden undslippende Klynk.

De hvile sig — stræbe — men isne paa ny —
Da hæver Svarthøfdi en Latter i Sky.

Og som det bles lyst over Land — over Hav,
Om Stædet sig hvælved en isnende Grav. —
Derinde sig favne for evigt de To —
Der Trolden dem dølger i Dødningebo.

Emil.

Den græske Blomsterpige.

Lytter, Vise! til mit Qvad
Skjøndt jeg ikkun Krandse sælger,
Ikkun Qvist og Blomst og Blad
Til mit ringe Kunstværk vælger,
Thi en høi Betydning er
I min nydeligt Færd.

Medens disse Stilke maae
Villigt ved min Kunst sig bøie,
Til et yndigt Billed' paa
Tidens Verel de sig føie:
Krandsende ledsager jeg
Mennesket paa Livets Vei.

Naar med Graad det spæde Nøer
Slipper af sit Fødefængsel,
Naar en Yngling Brudens Gjord
Løser under kjelen Længsel,

Naar en Olding segner ned
Stedse er min Krands bered.

Omme Elsker, ved sin Dør
Pigen disse Roser finde!
Snække, ei du stunde før
Palmerne din Steun omvinde!
Skjebnen elsker Blomster smaae
Blomster Hæld og Lykke spaae.

Helt og Sanger, eders Løn
Færdig i min Haand den hviler;
Glade Tak og fromme Bøn:
Guden mild til Krandse smiler,
Ei paa gylden Trefod meer
End paa Blomst og Blad han seer.

Saa ved Vugge, Sarcophag,
Torus, Alter, Glavind, Strenge,
Snækkens Steun og Hyttens Tag
Mine friske Krandse hænge:
Sorg og Fryd, og Værd og Id,
Om en Krands de komme hid.

Hvor om Norets Knoppeqvist
Her Cypresserne sig vinde,
Medens Glædens Roser hist
Under Laurens Alvor svinde!
Her i Kurven leger du,
Hendelse, med sindrig Hu.

Lytter, Vise! da til mig
Skjondt jeg Krandse kun bereder,
Thi de friske vinde sig
Om Nodvendighedens Kjeder:
Skjebnen lig, med alle Kaar
I min Kurv jeg roelig gaaer.

Schack Staffeldt.

Hymne efter en Sygdom.

Opløft dig, Sjæl! fra Smertens Land,
Fra Sorgens mørke Dale!
Fra Jordens stormefulde Strand
Og Sygdoms tunge Dvale!
Opløft dig, min nyfødte Aand!
Til ham, som dig med vældig Haand
Fra Gravens Bred opreiste!

Opløft du dig, mit Øiepar!
Hæv dine matte Laage!
Du, som saa nær omhyllet var
Af Dødens skumle Taage,
Til ham, hvis Aande vifted' hen
De Dødens Dunster, og igjen
Dig frem til Lyset kaldte.

Opløfter, folder eder nu,
I mine blege Hænder!
Med Priis til ham, hvis Faderhu

Vor Sorg til Glæde vender;
Som med sin Mildheds Lægedrik
Husvaler den, der ængstet gik
Mod Dødens mørke Porte.

Det var da ei det sidste Blund
Paa haarde Smerteleie;
Jeg vandre skal endnu en Stund
I Taagelandets Veie.
Din faure Sol endnu engang
Til mig fra høie Himmelvang
Skal Lys og Liv nedsmile.

O Fader! lad mig vandre da
I Kjærlighed hernede!
Til Timen slaaer, naar du herfra
Vil mig til Himlen lede;
Naar Lysets Konge, Støvets Ven,
Skal kalde mig fra Sorgen hen,
Til evig Glædes Rige.

S. S. Blicher.

Epilog.

(Fremsagt af Hr. Instructeur Nielsen den 30 Juni 1831.)

Der var engang en Mand — dog nei!
At sige Dem „han var," det passer ei.
Han er, og han vil stedse være,
Og stedse holdes høit i Ære.
Desuden er det intet Eventyr,
Som jeg fortælle vil. Min Mand er ei den Fyr,
Som kaldes Manden i en Mose:
Nei, han er virkelig, det troer jeg, man vil rose.

Der er en Mand — Gud veed, om jeg formaaer
At skildre ham, som for mit Blik han staaer.
Han verler idelig; han var ifjor en Anden
End den han er i Aar;
Ja, man kan paastaae frit: Idag er ikke Manden
Den samme som i Gaar.
Med alle de Forskjelligheder
Han for det vore Blik ei synes Een, men Fleer;

Dog, **Tanken** samler det som Rummet spreder,
Og Enhed i ham seer.
Enhver vil gjerne til hans Indest beile,
Enhver med Strømmen paa hans Fartøi seile;
Og tager han os med, da gaaer det i en Fart,
Men slipper han, da verler Lykken snart.
Og dog, om efter bedste Evne,
Og med et nok saa skærpet Blik
Man troer at see, at Uret han begik.
Det nytter ikke, ham at stævne;
Thi for det første har han altid Ret,
Saa den Proces kan ikke vindes let;
Dernæst han er i Rettergang Notabel,
Og hver hans Dom inappellabel.

For denne frygtelige Magt,
Hvis Aasyn tit fik Kæmper til at bæve,
Fremtræder Scenens Kunstner uforsagt,
Fordi han haaber, den hans Mod vil hæve.
Og Haabet, ædle Dannerfolk,
Af dig blev ingentid beskæmmet;
Du har hver kraftig Stræben fremmet
Hos hver, som var det Skjønnes Tolk.
Modtag vor Tak, for sidste Gang i Sommer
Vi skilles ad ved Teppets Fald:
At have Danmarks Publicum til Dommer,
Det er vor Stolthed i vort Kunstnerkald.

J. L. Heiberg.

Rübezahl.

1.

Halv god, halv ond, meest lunefuld,
Hver trofast Elsker gjerne huld,
En Bjergaand herser; mægtig stor,
Paa Riesen-Bjergene han bo'r;
Og trindt omkring hver Høi og Dal
Har Mange Sagn om Rübezahl.
Som Bonde og som Jæger man
Paa Bjergene ham møde kan;
Men vil med ham man drive Spot,
Bekommer det En sjelden godt.

Der var engang en Ungersvend,
Tilforn den første Mand blandt Mænd;
Nu var hans Kind som Bjergsnee hvid,
Han sukked tit ved Midnatstid,
Sang Viser til de Stjerner smaa
Til Maanen, og — Hvem husker paa,
Hvad slige hjertesyge Folk
Udkaare sig til Qvalens Tolk?
Kortsagt: han elsker; men, ei den

Han elsker, elsker ham igjen,
Forgjæves lod hans dybe Suk —
Det gamle Ord, om grum og smuk,
Var her ei heller uden Grund.
Men Elskeren en Morgenstund
Gik aarle til en Korsvei ud:
„O, Rübezahl, giv mig den Brud,
„Foruden hvilken snart jeg dø'r!
„O, Rübezahl! Vonhør! Vonhør!"

2.

Nu der blev en Storm og Bragen, Jordens Indhold holdt et Huus;
Bjergene de skulle føde, fødte dog ei nogen Muus:
Ud af Kløften steg en Kjempe (Elskeren faldt om af Skræk)
„Jeg er Rübezahl! Hvad vil Du? — Naa, hvad vil Du? Siig kun væk!"
„Undskyld naadigst!" stammed' Knøsen — „Vær barmhjertig, store Aand!
„Til at bøie Effis Stolthed række Du mig gunstig Haand!"
Hurtig Kæmpen var forsvunden; og en yndig Pige stod
Ved den stakkels Elskers Side, rød og hvid, som Mælk og Blod:
Vel forundret Effis Veiler saae den Skjønne, — dog hans Blik
Var kun flygtigt; thi hans Tanker ei fra stolte Effi gik.
„Kom!" begyndte Bjergets Pige (hendes Stemme noget faldt
I det Dybe, saa hun havde, hvad man kalder: Contra-Alt) —
„Kom, og lad os sammen vandre til Din Dronnings Hytte hen!
„Seer hun os at gaae fortroligt, tænker jeg, min blege Ven,
„At hun skinsyg sig betænker, giver Kjøb — ja Du skal see,
„Længe førend Du det venter, har Du hendes Ja maaskee!"

3.

Da Effi Parret i Byen saae,
En Lilie vel Rosen fortrænge maa;
Men Rübezahl, Bjergets den mægtige Aand,
Ei godt kan sig finde i Bændler og Baand;
Luften blev ham i Snørlivet trang,
Trættende var ham den trippende Gang —
Han glemte sin Rolle, tog Kæmpeskridt,
Da smilede alt de Smaapiger lidt;
Men da han begyndte at brumme sin Alt,
Da gik det ham endnu dobbelt saa galt;
Man spottede over dem begge To,
Og meest af Alle — lille Effi lo.

4.

„Jeg seer, det Intet nytter,"
Tog Aanden vred tilorde:
„Hvad om jeg heller' gjorde
„Mig til en statlig Rytter,
„Og red forbi den Lille,
„Der Rübezahl tør spotte;
„Det kunde mig dog gotte
„Den Knipske lidt at drille.
„Naar da hun heftigst brænder,
„Jeg, som et Pust, forsvinder,
„Du Ven, Dig strax indfinder
„Og hendes Længsel ender." —

For Elskeren desværre!
Var intet Valg at gjøre;
Han veed, et kildent Øre

Har Bjergets strænge Herre.
Strunkt Rübezahl nu rider
Nær stolte Effis Hytte;
Snart blev hun Amors Bytte,
Hun godt den Rytter lider.

5.

Hun maatte rødme, han var saa sød!
Ei kunde Blikket hun bortvende;
Og var hun ei, saa blev hun rød,
Da nu han artigt hilste hende.
Med Anstand han af Hesten sprang,
Kom dristig ind i Effis Stue;
Da følte hun for første Gang
Det stille Hjerte staae i Lue.
Hun skjælver, bæver, tør ei see
Den smukke Rytter kjækt i Øiet —
Nu Touren kom til ham at lee;
Han med sin Seier var fornøiet. —

6.

Mens Rübezahl som Rytter, sad
Hos lille Effi stolt og glad,
Gjensandt hun Mod. Hun Ordet tog,
Idet hun spurgte: hvad der jog
En saadan fornem Herre hid
Paa slig en usædvanlig Tid?

Den Mægeige han husker ei,
At Smiger hedder Hjertets Vei,
Han ellers vilde have sagt,

At det var hendes Skjønheds Magt,
At hendes Øines Stjerneskin
Magneten var der drog ham ind.
Men nei, galant han just ei var,
Istedetfor han hurtig har
Et Eventyr paa rede Haand
Om Rübezahl, den stærke Aand,
Og taler da paa sin Maneer,
Om Overfald og andet Meer,
Der var paa Bjergene ham hændt.
Da han har lidt paa Aanden skjændt,
Fortalt, at han for den maa fly,
Og søge Skjul i Effis By.
Han ender med at Rübezahl
Dog derfor just ei var saa gal,
Som han i Folkets Øine stod —
Ja, at han var i Grunden god.

Men Effi det benægte maa;
I Rübezahl hun ikkun saae
Et Spøgelse, Knegt Robert — kort:
Hun ønsker ham fra Egnen bort,
Som En, der gjorde blot Fortred.

Da bles vor Rübezahl lidt vred,
Hans omme Side Effi traf;
Han ponser alt paa Hævn og Straf.
Der opstod snart et Trætterie,
I hvilket han sit Jegs Partie
Tog med saa megen Heftighed,
At Effi ikke bedre veed,

End ham, for hvem hun rødmed' før,
At vise nu den aabne Dør. —

7.

Rundne vare Dage trende,
Rytteren var næsten glemt;
Men han glemte ikke hende,
Der omtalte ham saa slemt.
Snart den Stoltes Taare rinder;
Thi, som Frier, Bjergets Aand
Sig den fjerde Dag indfinder,
Beilende til hendes Haand.
Effis Fader samme Mening
Har, som mange Fædre har:
Penge ved enhver Forening
Hovedtingen ikkun er.
Effi græd; men ei man agter
Meget just den Perle-Regn.
Frieren var en Forpagter,
Kommen fra en fjernet Egn;
Gammel var han — dog Hvo ynker
Effi vel? Thi, som bekjendt,
Guld kan glatte alle Rynker —
Kjøbmandsskabet snart var endt.

Faderen fik Sække Penge
(Siden Guldet blev til Sand)
Og det varer ikke længe,
Førend Effi har en Mand.

Over Bjerge, over Høie
Drog hun nu med Rübezahl,

Søvnen veeg fra hendes Øie,
Intet lindrer hendes Qval.
Stundom vil han vel forsøge
At opmuntre hendes Sind;
Stundom vil endog han spøge,
Klapper hendes Fløiels Kind;
Dog, forgjæves! Hun — ham hader,
Taler alt om Død og Grav,
Ønsker hjem sig til den Fader
Der for Guld sit Barn bortgav.

8.

Blandt høie Fjelde Effi boer,
Alt er saa trist og øde;
Ei nogen Blomst deroppe groer —
Ak haardt hun maatte bøde.

Den Gamle lader sig ei see,
Hun ene der nu vanker;
Imellem evig Jis og Snee
Det varme Hjerte banker.

Og Solen sank, og Solen steg;
I Maaneskin hun bæver,
Naar paa den golde Klippevæg
Den egne Skygge svæver.

Da tænker stundom hun paa den,
Hvis Ømhed tit hun spotted';
Og langsomt sneg sig Tiden hen,
Mens Rübezahl sig gotted.

9.

Elskovsstjernen saa venlig stod,
Og smilte til Effi Haab og Mod,
Hun syntes at see i det høie Blaa
Som Frelser, den Hyrde hun monne forsmaa

„O mægtige Aand! o Rübezahl!
„Bring atter mig ned til min kjere Dal!
„Vel har jeg Dig haanet, dog vær ei vred!
„Den Stærke ei gjør den Svage Fortred.

„Send mig en Frelser af denne Nød,
„Lad mig ei vandre levende død,
„Og finder jeg atter min Fødestavn,
„Ærbødig jeg altid skal nævne Dit Navn.“

10.

Hals god, hals ond, meest lunefuld,
Hver trofast Elsker gjerne huld,
Er Rübezahl! — Han bliver rørt,
Og Effis Ønske er bønhørt.
Den Knøs hvis Kjærlighed hun blot
Begegnede med Haan og Spot,
Nu nærmer sig; — den blege Mand
Blandt Jordiske kun er istand
At løse hende fra de Baand,
Der hende bandt til Bjergets Aand.
Grant kjender han hver Sti og Vei,
Som Vinter trylle kan til Mai;
Han reder hende Leiet blødt;

Han vaager naar hun sover sødt,
Og over Kløft og Svælg og Flod,
Hvor Effi tør ei sætte Fod,
Han bærer omt den kjære Skat.
Han river sig paa Tjørn og Krat;
Dog glad han rinde seer sit Blod,
Er Effis Vei kun jævn og god.

Hvo kan slig Kjærlighed modstaae?
Alt Rübezahl fra Busken saae,
Hvorledes Effis Læber hang
Ved hans som udleet blev engang.

I Luften fløi en Ørn, en Ravn,
De Vandrende til saare Gavn;
Thi Ørnens Flugt dem viste Vei,
Hvergang de selv den vidste ei;
Men der, hvor hæs den Sorte skreg,
Fra Afgrund de forsigtig veg.
Den Ravn hin Ravnefader var,
Som solgt for Guld sin Datter har;
Men Skyens kongelige Ørn,
Som leder de vildfarne Børn
Til Hjemmets kjære Blomsterdal,
Det var vel — Aanden Rübezahl.
Og da de vare komne hjem,
Med Sang og Klang man hilste dem;
En fremmed Mand, af Ingen kjendt,
Som sagde sig fra Parret sendt,
Gav til Musiken Penge ud —
Og Effi blev sin Elskers Brud.

* * *

Om Nübezahl man vil paastaae,
Han og ved Gildet drille maae;
Med Talg han listede sig ned
Og brat Fiolens Bue gned.
De Musikanter strøg og strøg,
Men heel omsonst var hvert Forsøg;
Ei mindste Tone frem man tvang —
Smaapigerne med Næsen hang.

Claudius Rosenhoff.

Vennen i Nød.

(Frit efter Pheffel.)

Forraadt, bedraget og forladt,
Og mæt af Kummer som af Dage
En Olding laae i mørke Nat,
Udstødende sin bittre Klage:
„Saa er da hvert et Glimt forbi
„Af Haabets Straale for mit Hjerte!
„Saa vandrer jeg min trange Stie
„Forladt, alene med min Smerte!
„Af Venner jeg en Skare fandt
„I mine lyse Glædesdage;
„Men da min Lykkes Sol forsvandt,
„Jeg havde ikke een tilbage.
„Ha bittre Skjæbne! at dog ei
„Een eneste min Kummer deler!
„Ak! ikkun een" — „jo her er jeg,"
Trofaste Kat saa venligt mæler.
„Du ædle Ven! saa vilde Du,
„Dog ei forlade mig i Nøden!

„Saa blev Du fast hos mig endnu?" —
„Jeg bliver hos Dig indtil Døden!"
„O! hvormed skal jeg lønne Dig?
„Min Armod er just min Ulykke —
„Dog jo! jeg finder end hos mig
„Af fordums Overflod et Stykke,
„En Mundfuld Steeg — min sidste Bid
„Alene jeg den ei fortærer —
„Du troe, Du ærlige, kom hid!
„Mit halve Gods jeg dig forærer!"
„Ja" — sagde Mons „det lugted' jeg,"
Og med det Hele løb sin Vei.

S. S. Blicher.

Underlige Drømme.

Det er saa stille i vor By,
Thi det er kun ved Morgengry;
Man seer ei Hund, man seer ei Kat,
Selv Vægteren Har sagt: „God Nat!"
Han sidder i et Kjælder-Skuur,
Og faaer sig der en lille Luur. —
Tre Haandværkssvende gaae forbi,
De vandre bort i Compagni;
Paa Ryggen har de hele Klatten,
Og Vordugs Overtræk om Hatten;
De ere glade hver og een,
Thi de har unge raske Been;
En Smed en Skræder og en Bager
Er det som nu paa Vandring drager.

Man snart kun Byens Taarne seer,
Der Solens første Straale leer;
Men hvor de Svende komme frem,
Som Konger Alt modtager dem.
Det Hele røber noget stort,

Dem Skoven staaer som Æres Port,
Vel er ei Borgerskabet der,
Men Skovens Fugle synge her,
Det gaaer saa peent i Mol og Dur,
Som om det Hele var Natur!
Det er saa smukt hvorhen de see,
Saa Hjertet ordentlig maa lee.
Ja, det vil gjennem Bryst og Frak!
For selv at sige: „mange Tak!"

Men som de gaae i Skoven frem,
En deilig Qvinde møder dem
Hun har græsgrøn Kjole paa
Og Vinger smukt fra Skuldren gaae;
Hun bærer frem et gyldent Horn
Med smukke Blomster, Frugt og Korn,
Fortuna kalder Verden hende.
Hun hilser vore Ungersvende,
Og skjænker dem med venligt Sind,
Et Æble, rødt som hendes Kind,
Et Lykkens-Æble nok saa smukt,
Og svinder saa bag Skovens Bugt.

De Svende glad paa Æblet see;
Men, Herre Gud! de er jo tre,
Og Æblet kan de ikke dele,
Thi Lykken boer kun i det Hele.
Der tænkes ud, der tænkes ind,
Men Tanken bliver dog til Vind;
Tilsidst staaer Skræderen da frem
Og dømmer saadan mellem dem:

At alle tre, paa dette Sted
Skal lægge sig paa Jorden ned,
Og Æblet vil de den tildømme,
Der har de underligste Drømme.
Thi lægge de sig strax til Ro! —
Der gaaer en Time — der gaaer to —
Men endeligt de sig da rore. —
Nu skal vi deres Drømme høre.

„Mit er da Æblet!" siger Smeden;
„Jo jeg har været fælt i Heden;
Ja værre end man mueligt troer!
I Drømme jeg til Helved foer;
Der var en Smede lang og bred,
Og den var Fanden selv for heed.
Der var en Larm, der var en Støi!
Og Diævle kom og atter fløi;
Den smilte sodt den hele Slægt,
Og kaldtes der: en hellig Sekt;
Paa Bibelen de smeded' hen,
Gud kjendte den vist knap igjen,
Paa Hovedet blev sat hvert Ord;
De fange vil den hele Jord,
Ja binde Tanken og Fornuften;
Med Taage fyldtes hele Luften,
Og hvem de fangede hvert Aar,
De bleve kaldte: Troens Faar!"

Men Skræderen begyndte nu:
„Jeg drømte mere sært end Du!
Jeg var saa luftig, som en Myg,
Og Vinger vorte paa min Ryg,

Ja, uden at jeg veed hvordan,
Med eet jeg kom til Himlen an.
Den var saa stor, den var saa sval,
Det var en deilig Skræder Sal! —
Paa hver en Sky stod Engle smaae,
Der havde ei det mindste paa,
De syede med Traad og Naal,
Regnbuen den var Skræder-Maal,
Det Hele var saa probert her.
Og Pressejern var Solen der,
Man sang saa smukt paa dette Sted,
Og jeg, ja jeg sang ogsaa med;
Vi syede ved Sang og Spil,
Saa Helvede blev reent syet til.
Jeg næsten troer det er endnu!
Men Bager! siig, hvad dromte Du?
Skiondt Æblet neppe bliver Dit."

„Jo, Æblet troer jeg bliver mit!"
Gjensvarer han, „thi med Forlov!
Jeg hverken dromte eller sov,
Thi, som jeg lagde mig til Ro,
Saae jeg hvordan I begge To
Flbi hver til sit med Hud og Krop;
Een gik derned, Een gik derop!
Da brugte jeg Forstandens Fem,
Og tænkte: Den kom aldrig hjem,
Der engang foer til Helved ned,
Og den som fik i Himlen Sted,
Han har jo Fryd og gode Dage,
Og vender heller ei tilbage,

Da hver er kommen nu til sit
Jeg tænker Æblet er da mit! —
Det var en fiin, en deilig Slags,
Thi spiste jeg det lige strax!" —

H. C. Andersen.

Maanen og dens Moder.

Ideen laant.

Hvorfor nu Maanen gaaer paa Himlen
I næsten drukken, halv sværmerisk Svimlen,
Saa blank om Næb, saa rød i Kammen,
Saa blussende, som naar Madamen
I Kjøknet har holdt Nettergang,
Som Degnen efter Aftensang; —
Hvorfor den rødmer, bly og bange,
Og skjuler sig bag hver en Sky,
Naar den om Aftenen skal gange
Sin Bane over Land og By; —
Hvorfor den er saa sky, besippet
Som Puddelhund, om Vintren klippet,
Som en Declamateur i Knibe? —
See — det kan De jo let begribe!
Ei glemmes, hvad i Ungdom næmmes:
Den nøgen er — fra Taa til Toppen,
Den eier jo ei Pjalt paa Kroppen,
Og det er derfor at den skjæmmes. —
Engang i gamle, gamle Dage

Den traadte til sin Moer med Klage:
„Ak, Moer! det er saa koldt om Natten,
Har jeg ei Febren, har jeg havt 'en!
For var jeg feed og rund og prægtig,
Nu er jeg tor, og smal og smægtig,
En vindtor Skolemester liig,
Jeg fryser nu saa gyselig
Om mine Fimre! Sy mig dog en Kjole! — Du er
snild og klog."
„Min Son," sa'e Moderen, „ja gjerne:
Du er saa lille som en Stjerne,
Der gaaer ei meget Klæde til;
Kom hid, jeg strax Dig maale vil!
See saa, — Vorherre Dig bevare!
Gaa nu og skin, — kom saa igjen,
Lys kjont for Verden hist, vor Ven,
At den kan Lygteskatten spare;
Hvo ret sin Næste tjene vilde,
End aldrig kommen er for silde!"

Saa gik da Maanen, og tog til;
Men, da den atter kom tilbage,
Da skulle De kun hort et Spil,
Hvor Damen hun tog paa at klage:
„Men Herregud! hvad er dog dette,
Min Son? Jeg alting maa opsprætte,
Og sye den hele Tingest om;
Den er Dig altfor stram og snever,
For var Du tynd og fin og vever,
Nu har Du jo en Istervom,
Som sad Du i Borgmesterdom! —
Driv af igjen!" — Og Maanen gik

Med meget melancholske Blik.
Nu tog den af, og bles saa slank
Som Pog af Grammatik og Bank,
Som Almeensikkerhedens Gjæst.
Som en traineret Fuldblodshest,
Som Vesterkantens sultne Præst.
Da nu den atter kom tilbage,
Og stilled sig for Fruen frem,
De kan da sagtens tænke Dem,
At hun bles bos: „Har man seet Mage!"
Hun tordnede med Fynd og Klem,
„Vil Du paa mine gamle Dage
Mig gjække saa? See kun, hvor siid
Som Humlesæk den Kjole hænger,
Den er jo næsten meget længer,
End Ariankes Slæb, og viid
Som Damers Ærmer nuomtid!
Vil Du mig tage saa ved Næsen?
Du feiler stærkt, ifald Du troer,
Jeg taaler længe dette Væsen;
Ei nogen Studios paa Jord
Behandler saa sin gamle Moer
Som Du, med Frækhed og Fadaisen.
Mig holder Du ei meer for Nar!
Rend nu omkring til Folks Spektakel
Saa nøgen, blot og blank og bar,
Som Gud har skabt Dig, dumme Stakkel!"

Dybt Maanen sukkede; — og rod
Den hæver nu af Havets Skjod
Sig ængstlig som en Supplicant,
Som en Student mod Niels Contant.

Det bedste Raad for Staklen var,
Ifald han tog en Ægtemage,
Da vilde han ei mere klage;
Thi flink og from og reen og klar
Hun kunde da i Læ af Skyen
Hans Kjortel skjære til og sye 'en.
Men Stjernerne paa Nattehimlen
Ei kunde bode paa hans Savn;
Hans Mage findes kun i Vrimlen,
Der straaler huldt i Kjøbenhavn.

Thi er min Bøn til alle Skjønne, —
Som elske Maanens Blik, hvis Bryst
Dens Straalebad har ydet Trøst,
Som mindes, at den ofte blid
Bag Skyen gik — **til rette Tid**, —
At de taknemlig den vil lønne!

Jeg vil mig regne høit til Ære
Postillon **d'amour** at være,
Besørge Brev, — hvis Nogen vilde? —
O vee! De tie alle stille!
Men — jeg forsikkrer Dem, jeg venter
Med Fodpostmanden nok saa net
I mangen nydelig Billet
Min Bøn opfyldt med Renters Renter.

Chr. Winther.

Ung Hakons Knæsætning.

(Et Dræpling.)

Paa Fitin just Kong Harald laae,
Og hærsked' i sin Kongevælde;
Udvagten gaaer for ham at staae.
Frembærer hvad han har at mælde:
„En stadslig Knorr for vestlig Vind
I Nordens Viig nu lægger ind;
Det hvide Skjold i Raa den heiser
Og Skuden selv guldsmykket kneiser."

„Før hid Skibsdrotten for min Stoel,
Hans Hværv jeg vil paa Stand modtage!"
Mildt den Haarfagre saa befoel;
Udvagten gik med Jil tilbage:
Da traadte ind i Gaardens Hal
I fremmed Dragt en fremmed Skjald:
For Kongens Stoel han dybt sig boier
Og sine Ord saa snildt han foier:

„Hil Norrigs Drot! hvis Heltery
Som Solens Skin gaaer vidt om Lande,
Hvad Rygtet bærer hoit med Sky
Maa Britters Drot og skjønsom sande;

Med Hilsen hid han sender mig,
Et Venskabstegn at række Dig.
Gid aldrig det Jert Sind maa spalte
Det gode Sværd med gyldent Hjalte."

Kong Harald det om Grebet tog:
Bring Adelsteen min Tak for Sværdet;
Siig: fjendtlig Staal mit Sværd kun vog,
Mod Adelsteen er intet hærdet."
„Saa hil Dig! som en trofast Than,
Du er min Konges Underdan,
I Jarleskik Du Dig har fundet,
Og ved dit Ord til Troskab bundet."

Paa Kongens Kind en Rødme floi,
Af Harme skjalv de favre Lokker,
I Sædet sig han gjorde høi,
Og Sværdets Odd i Valgen rokker
Brat greb ham dog Besindighed;
Til Budet rask han taler ned;
„Siig Kongen din, ham Harald hylder
Og lover ham den Skat han skylder."

Et Aar gik om. — Paa Lunden laae
Rig Adelsteen i Kongevælde;
Udvagten gaaer for ham at staae,
Frembærer hvad han har at mælde:
En stadslig Knorr for østlig Vind
I Themsens Firth nu lægger ind;
Det hvide Skjold i Raa den heiser,
Og Skuden selv guldsmykket kneiser."

„Før hid Skibsdrotten for min Stoel,
Hans Hværv jeg vil paa Stand modtage!"

Saa Adelsteen sin Svend befoel:
Han skynder sig og gaaer tilbage.
En Kæmpe flux i Hallen gik
Med klingre Fjed, med Lyn i Blik;
En deilig Dreng ved Haand han fører
Opmærksom man paa Kæmpen hører:

„Hil sidde Du paa Lundens Slot,
Hvis Sæders Roes saa vidt mon lyde;
Dig Hylding fra Din Jarl og Drot
Hid Habrok kommen er at byde.
Med sender Harald og sin Søn,
Et kraftigt Skud, som Stjernen skjøn,
Det glæded' høit min Herres Hjerte,
Om sligt et Hof hans Æt oplærte."

Og Kongen greb ung Hakons Haand. —
Men Drengen med den anden slog ham —
„Jeg bøie maa den unge Vaand;"
Og smilende paa Knæ han tog ham.
„Du tjener da Din Konge tro" —
Udbrød den norske Mand og loe —
„Hvo fostrer Søn, han tjener Fader;
Jeg Dig som Haralds Jarl forlader."

„Snildt Harald holdt sit snilde Ord" —
Forundret Drot saa Rosten hæver —
„Ved List han blev min Than ifjor;
Nu den, som bringer, Hylding kræver;
Saa bliv min Søn da her hos mig
Til Konge skal jeg fostre Dig,
Og Norrigs Drot skal ei fortryde,
At denne Skat han maatte yde."

Emil.

Tiggeren og hans Hund.

(Efter Adalbert v. Chamisse.)

„Tre Daler i Skat for Hunden her,
Hvis ikke, den skal i Floden der!
Hvad tænker det høie Politie?
Hvortil det evige Slagteri!

Jeg er en gammel, sygelig Mand,
Der ikke en Hvid fortjene kan,
Jeg har ei Penge, jeg har ei Brød,
Jeg lever jo kun af Hunger og Nød!

Og naar jeg var syg i Vintren — ja
Hvem var det som sig forbarmed da?
Hvem blev hos mig ved Dag og Nat,
Naar jeg i Verden var reent forladt?

Hvem elskede mig vel tro og huld,
Hvem varmed mig mod Vintrens Kuld,
Hvem fulgte mig min tunge Vei,
Og hungred med, men knurred' ei?

Det gaaer til Agters med os to,
Du er nu syg og gammel jo,
Du stakkels Dyr! — trods Ve og Ak,
Jeg skal Dig drukne, det er din Tak!

Det er Din Tak! det er din Løn!
Saa gaaer det mangen Jordens Søn;
Guds Død! jeg hug i mangt et Slag,
Men Bøddel blev jeg først i Dag.

Her er jo Strikken, Stenen med,
Og her er Vandet, — nu, afsted!
See ei paa mig! — — Er det saa stort!
Et Stød med Foden, saa er det gjort!"

Da Strikken han bandt om Hunden her,
Den logrende kyssed' ham Haanden der;
Men atter han Strikken til sig drog,
Og om sin egen Hals den slog.

Han gjorde en Eed det var en Gru!
Sin sidste Kraft han samled' nu,
Og styrtede sig i Floden ned,
Den skjulte ham — med hvad han leed.

Og Hunden sprang ud, den frelse vil!
Den hyled om Hjælp; snart Folk kom til;
Den logred' den greb den gamle Mand,
Men slæbte dog kun et Liig i Land.

Ei viet Jord den Døde fik,
En Hund kun med som Følge gik,
Den lagde sig paa Graven her,
Man siger, at den døde der.

H. C. Andersen.

Duen.

Fortælling

af

Louise Brachmann.

Udmærket ved Sæder, Aand og Videnskaber, blev Gustav, iblandt de øvrige academiske Ynglinge, udvalgt til en ung preussisk Greves Ledsager paa sine Reiser. For den ubemidlede Gustav var dette Kald i høi Grad velkommen, da han allerede længe havde næret det inderlige Ønske, at see fremmede Lande, og ved alt det skjønne som Natur og Kunst frembyder, at udvide sine Kundskaber, hvortil han, den Forældreløse, den Uformuende, ikke havde den ringeste Udsigt. Med Glæde modtog han nu Tilbudet. Greven, næsten i samme Alder som den for ham bestemte Fører, sluttede snart et inderligt Venskab med ham, og begge fjernede sig fra Østersøens Kyster fulde af glad Længsel efter det Fjerne, fulde af ungdommeligt Haab om et paa Forandringer rigt og muntert Liv.

De saae det sydlige Tydskland, Schweitz og en Deel af Italien, og besluttede paa Tilbagereisen, endnu at besee en under Vestphalsk Regjering betydelig tydsk Stads Kunstskatte. De fandt der meget Seeværdigt i Kunstens Rige; men Gustav fandt først der den rette Skat for sit Hjerte og for sit hele Liv. — Ved Anbefalingsbreve som Greven bragte med sig, bleve de indførte i en anseet Kjøbmands Huus, der besad en fortræffelig Maleriesamling.

Mere stolt over Besiddelsen af en saa udvalgt Samling, end egentlig gjennemtrængt af dens sande Værdie, følte Besidderen sig altid smigret, naar Fremmede, og i Særdeleshed

Fremmede af Rang ønskede at see hans Cabinet; og han førte dem da altid selv omkring; saaledes ogsaa nu. Greven fordybede sig ganske i Beskuelsen, — især i Malerierne af den italienske Skole; thi i hans ellers rene Følelse for Kunsten, blandede sig nu en mild og uegennyttig Følelse; han troede nemlig i hundrede henrivende Figurer stedse at gjenkjende en ung Toskansk Fyrstindes Træk, som han der havde lært at kjende, og som sildigere blev hans Gemalinde. Gustav derimod var maaskee for første Gang i sit Liv uden Opmærksomhed for Maleriernes Skjønhed; i dette Øieblik forekom det ham at **Virkeligheden** langt overgik Idealet. Huusherrens Datter var nemlig nærværende ved Maleriernes Beskuelse, som hun syntes at hænge ved med overordentlig Kjærlighed. Hendes herlige Ansigtstræk bleve ligesom besjælede naar hun lod de glindsende Øine fra det med dyb Følelse betragtede Stykke glide over paa et andet. Hun gjorde selv de Fremmede nu og da opmærksomme paa Maleriernes Skjønheder, som hun fra den tidlige Barndom var hjemme i, ligesom hun ogsaa selv tegnede godt.

Til Ulykke havde Gustav tidligere seet paa hende end paa Kunstskattene, og nu var hans Opmærksomhed uigjenkaldelig tabt. Bestandigt streifede hans Blik endog fra de skjønneste Nympher, Gudinder, eller Hellige, uvilkaarligt til Siden efter hans hulde Ledsagerinde. Malvina derimod var for meget fordybet i Kunstværkernes Beskuelse, til at hun skulle have agtet mere paa de Medbeskuende, end paa disse; men da hendes Fader derefter indbød de Fremmede til Aften, da man nu indtog Theen under Havens venlige Acasier, da kunde hun umueligt ganske forhindre at ogsaa hendes Øine imellem faldt paa hendes Beundrers fordeelagtige Figur, og mødte hans, endskjøndt ærefrygtsfulde, dog meget talende Blik. Undertiden rødmede hun endog naar deres Blikke saaledes mødtes, og af

den Maade, hvorpaa hun optog hans stumme Hylding havde Gustav Aarsag til at fatte nogle ikke ugrundede Forhaabninger.

Faderen underholdt sig udelukkende med Greven, deels fordi han var den Fornemmere, deels fordi han havde erhvervet sig hans Gunst i en høi Grad; thi foruden hine mange enkelte Træk, der egentlig blot bestode i Nationalligheder, fandt ogsaa den af Kjærlighed forblindede Greve en saa paafaldende Lighed imellem en Galatea og sit Hjertes Dame, at han hævede denne Samling over alle andre Gallerier af Medeci's, Borghese's, eller hvad de ellers monne hedde. Den smigrede Besidder hævede ham derfor som billigt over alle Kunstkjendere i Europa; og imedens de begge udtommede sig i saa venskabelige Bemærkninger, havde ogsaa Gustav og Malvina paa deres Side Tid til, i en begyndt Samtale at gjøre ikke mindre smigrende over hinanden, om de end ikke vovede at udtrykke sig saa forbindtligt; Gustav fandt nemlig bestemt, at ingen Pige, i alle de gjennemreiste Lande, havde gjort saadant et Indtryk paa ham som denne, og ogsaa Malvina maatte tilstaae for sig selv, at Gustav var den aandrigeste, og den elskværdigste Mand hun nogensinde havde seet.

Faderen var imidlertid meget mere tilfreds med det Bifald den ene Fremmede havde viist hans Maleriesamling, end med det, den Anden viste hans Datter. Med temmelig mørk Pande blev han det til Slutningen vaer, da han med Greven, som han havde viist sit Drivhuus, atter traf sammen med Begge, som imidlertid havde spadseret i en lille Platanskov. Denne eensomme Vandring havde givet Stof til mange sindrige og rørende Samtaler. Malvina var siden efter som nedsjunken i en skjøn Drøm, og gjorde sig al Umage for at skjule sin Adspredelse, som imidlertid ikke undgik Faderen.

Den anden Eftermiddag da han igjen havde indbudet de

Fremmede, og Greven kom tidligere end Gustav, som endnu havde nogle Forretninger at afgjøre, dreiede hans urolige Mismod snart Samtalen paa den Fraværende. „Og hvo er da egentligt denne Herre?" spurgte han, med et utilfreds Sideblik paa Malvina.

„Han er," gjensvarede Greven frimodigt „en ædel Pomeraner, retskaffen og god som den største Deel af hans Landsmænd."

„En ædel!" gjentog Faderen med Udtryk, „han er altsaa af Familie — —?"

„Af Familie er han, troer jeg," gjensvarede Greven ligesaa ligefrem som forhen, „en Søn af en Skolelærer i en By ved Østersøen, og efter hans Død opdraget hos en Slægtning i Stralsund."

„Stralsund, **Straalernes** Stad!" gjentog Malvina sagte og velbehagelig for sig selv, uden i det allermindste at bemærke hvorledes hendes Faders Ansigt, ved denne etymologiske Forklaring, formørkedes paa det frygteligste; Alt hvad Greven endnu kunde sige om Gustavs gode Egenskaber, hans udmærkede Kundskaber, hans Dyder, Alt kunde ikke hjælpe til at hæve den imod ham forudfattede Mening.

Ere imidlertid Stolthed og Fordomme stærke og mægtige hos den efter Rigdom Stræbende, saa er Kjærlighed heller ikke afmægtig; især deleshed naar den ved Øiekast, og endog nu og da ved Ord, har brudt Banen. Den tog altsaa her sin sædvanlige Gang, hvilken Greven, som en trofast Ven saavidt muligt begunstigede. De Elskende vidste at finde Midler til at see hinanden for Øieblikke, at tale allene i hele Qvarterer, og Malvine aabenbarede for den hemmeligt Udvalgte hvorledes hendes Fader allerede havde bestemt hende for en Anden og endog foreløbigt forloved hende; men at den hende tiltænkte Brudgom lykkeligviis var bortreist paa flere Uger.

Denne Lykkelige var en rig Finantsembedsmand ved den fremmede Regjering, en af dem, som under Navn af Douaniers forogede deres egen Formue paa det erobrede Lands Bekostning. Malvines Fader haabede at høste store Fordele af denne Forbindelse, og meente derved at have grundet sin, paa hans Maade, høit elskede Datters Lykke paa det fasteste, og hvor havde en Frier, som Gustav, kunnet gjort ham raadvild i denne udkastede Plan? Alle de Straaler som omgave Staden Stralsund, og efter Malvines Mening, ogsaa hendes Yndlings ungdommelige Ansigt, kunde hos ham ikke opveie den Glands, som den udvalgte Svigerson ved Rigdom og Ødselhed, vidste at udbrede omkring sig.

Greven, som af Venskab havde forlænget sit Ophold meget i denne Stad, maatte nu endelig tænke paa Afreisen. Hans Forhold kaldte ham til en høitagtet fyrstelig Slægtning, som i nogle og tyve Miles Afstand besad et anseeligt Herskab. Ogsaa for Gustav, hans Ven, haabede han der at bevirke en fordeelagtig Ansættelse, og denne var Maalet for begge de Elskendes Haab. Tidligere ville de ikke opdage den imod dem uforbeelagtigt stemte Fader noget om deres Ønsker, med Rette frygtende et afslaaende Svar, og hvad der var det Værste, Paaskyndelsen af hiint forhadte Giftermaal. Men derimod, naar Gustav havde erholdt en efter sine Fortjenester passende Forsørgelse, vilde Greven med sin hele Anseelse optræde som hans Talsmand, og da haabede Alle det lykkeligste Udfald.

Indtil da vilde Malvina med Magt betvinge sine Følelsers Yttringer, for kun at udsætte den frygtede Forbindelse; men Adskillelse var under disse Omstændigheder nyttig, og fra denne Side nødvendig; men haard, meget haard faldt den de trofaste Hjerter, da deres Længsel end ikke havde det ringeste at holde sig ved, ikke engang adskilte Elskendes almindelige Trøst, den Glæde at kunne tilskrive hinanden, fordi den en-

gang mistænkelig gjorte Fader, havde truffen de strængeste Forholdsregler, for at hun ikke engang skulde erholde et Blad Papir.

Men Kjærlighed gjør opfindsom. Malvine havde, velgjørende som hun var imod alle Væsener, ofte foeret Naboskabets næringssøgende Duer, uden for sine Vinduer, som samlede sig i en bundtet Klynge omkring deres elskværdige Velgjørerinde. Af dem udvalgte Gustav een, som skulde være deres Kjærligheds Midlerinde; med usigelig Møie lærte han den først kun fra en lille, siden fra stedse større Afstand, at vende tilbage til sin Herskerinde, der ventede den med den søde Malt og Honning; samme Kost ventede den ogsaa af Gustavs Hænder; og saaledes kjærligt pleiet af de omme Elskende, fløi det taknemmelige Bud frem og tilbage og bragte Kjærligheds Budskab. Fine Smaablade beskrevne med zirlig fiin Skrivt, bleve hvergang med et Silkebaand bundne om den lille blode Hals, saa behændig at man neppe bemærkede den, og saaledes faldt ingen Mistanke paa den bevingede Fortrolige. Malvinas Vindue gik ud til Haven; intet Øie der blev vaer hvorledes hendes Due svævede over Træerne og nedlod sig paa hendes Blomsterbræt, imellem blomstrende Hortensier, Roser og Oranger, som skjulte den lykkelige Modtagerinde.

Hvad der i Begyndelsen kun havde været Instinkt, forvandlede sig snart hos det lille Dyr til tro, frivillig Vedhængenhed; ogsaa uden at erholde hiin stærk tiltrækkende Næring, syntes den gjerne at tilile en den bekjendt Velgjører, og Gustav og Malvina førte ved den i lang Tid et ganske veltilfredst Liv, ved at give hinanden gjensidig oprigtig Efterretning om Alt, endog den mindste Begivenhed, der havde tildraget sig siden deres Adskillelse, og ved fornyede Forsikkringer om deres Troskab, forkortede de de kjedsommelige Timer.

Malvines Frier kom imidlertid tilbage og fornyede sit

Andragende ivrigere end forhen; han havde medbragt en nye pragtfuld Eqvipage, hvilken han, som han sagde, ene og allene havde anskaffet til sin skjonne Herskerinde. Men hos denne vare alle hans Bestræbelser til ingen Nytte, hendes naturlige, rigtige Følelse, som hos det svagere Kjøn træder istedet for skarp Dommekraft, havde fra Begyndelsen lært hende at gjennemskue hans Charakteers Ubetydelighed, og saaledes opvakte de kostbare Foræringer, som opfindsom Fiinhed tilbod hende, ikkun Uvillie og Foragt, da hun let gjættede af hvilken Kilde disse Skatte vare øste. Naar han raslede forbi i sin prægtige Vogn, og med Betydning hilste til hendes Vinduer, saa kunde hun rigtignok ikke nægte Vognens Elegance sit Bifald, maatte ogsaa tilstaae sin Fader at de herlige Æbleskimler, som kastede deres Hoveder op til hende og rystede de lokkede silkeblode Manker, vare de skjonneste Dyr af Verden, men da deres Besidder netop var slet i samme Grad som de vare udmærkede, saa blev hendes Hjerte dog urørt derved; kun Angest begyndte lidt efter lidt at indsnige sig deri, istedetfor Kjærlighed, da Gustavs Forhaabninger om en god Ansættelse endnu hidtil stedse vare blevne uopfyldte. Hun vidste nu næsten ikke paa hvilken Maade hun skulde undvige sin Friers og den ubevægelige Faders Paatrængenhed; til Lykke besad den tilsidesatte Elsker en saa høi Grad af Selvtilfredshed, at det slet ikke faldt ham ind at frygte en begunstiget Rival, og Faderen drømte ikke om at den saa omhyggeligt bevogtede Kjærlighed kunde finde Vinger til deres Bevverling.

Imedens han nu undertiden, istedetfor den egensindige Malvina, som enten foregav Hovedpine, stor Vask eller noget saadant, modtog en Indbydelse fra sin tilkommende Svigerson til en Kjøretour, og de herlige Æbleskimler nu stormede over Steenbroen, sad Malvina bagved de i hendes Vinduer blomstrende Hortensier, skrev Breve for det lille vingede Bud, og

sagde ofte venlig og tankefuld: stakkels Gustav, du kan ingen Rigdomme byde mig! Istedetfor hine skjønne, ædle Gangere, er kun den lille Due din Eiendom! dog hvor stolt er jeg ved din Fattigdom i Sammenligning med hiin Elendiges Rigdom.

Imidlertid var Krigen udbrudt imod de Fremmede, og Malvinas besværligste Tid nærmede sig, thi den forhadte Frier trængte nu med Utaalmodighed paa Forbindelsens Fuldendelse, hvorom Faderen havde givet ham det sikkerste, helligste Haab, da han frygtede at ogsaa han maatte tænke paa et hastigt Tilbagetog.

Nu indtraf et Brev fra Gustav med den flyvende Post, hvori han meldte den Elskede at han havde faaet Løvte om et meget fordeelagtigt og ærefuldt Embede, men at Drift og Overbeviisning opfordrede ham til, først at gribe til Vaaben. „Din Haand, du Elskede!" skrev han i glad Begeistring, „skal da være min Løn for ærefulde Bedrifter."

Henrykt havde Malvina læst de første Linier, som forkyndte hende, at hendes varmeste Ønske, en sikker og ærefuld Ansættelse for hendes Sjæls Udvalgte var opfyldt, da hans sidste begeistrede Ord, den Beslutning han modig havde fattet og allerede udført, paa nye kastede hende ud i det haabløse Fjerne. Saaledes bliver et Skib, allerede i Begreb med at hilse Havnen, pludseligt ved et uventet Vindstød atter kastet ud i det stormbevægede Hav.

Og alligevel kunde hun ikke dadle hans Beslutning, saa ubekjendt hun endogsaa var med Statskunsten. Et Noget i hendes Indre, lod hende føle dette det skjønne Træk i den mandige Sjæl, der kjender noget Høiere, end Kjærlighed og Lykke. Hun maatte selv veemodig smile ved den Tauke om, hvorledes at han ved Opraabet til Daad, til Hæder og Farer, paa engang saa ganske kunde glemme Alt, hvad de saa ofte

havde aftalt for Fremtiden, hvorledes han derfor endog havde forglemt hendes Beskyttelse, og kun havde opstilt hende i fjerne Høider, som Seierspriis. Hun maatte smile, men Taarer styrtede paa samme Tid ud af hendes hulde Øine; thi hele hendes nærværende Stillings Skrækkelighed fremstillede sig for hende. Bortfjernelsen, maaskee ogsaa om kort Tid den Elskedes Død, var nu istedetfor Brudealter og Bryllup, traadt hende imode, og hvad formaaede hun at stille imod en elsket Faders Paatrængenhed, ja selv hans Bønner, hvis sagteste Ønsker før havde været hende den sødeste Befaling.

Og de seierrige Skarer kom Staden bestandigt nærmere, Malvinas ulykkelige Frier beredede sig til hurtig Flugt. Men hendes Fader var en altfor redelig Mand til at han i Ulykken skulde vende sig bort fra den, han havde begunstiget i Lykken, tvertimod satte han en Slags Ære deri, netop nu at holde sit Ord, og selv Malvina hyldede denne Tænkemaade, og vilde, havde det gjeldt noget ringere end hendes Hjerte, ufeilbarlig opfyldt hendes Faders Ønske.

Bestormet af tusinde Følelser, i navnlos Angest, ilede hun i sit Lonkammer og faldt ikke langt fra Blomstervinduet, hvor Hortensierne endnu venligt glimrede, paa Knæe, bedende med opløftende Hænder. Da lod det paa engang som Vingeslag; og — ned styrtede Duen, endnu engang bringende Budskab fra Vennen. Dog blødende og udmattet sank den ned paa Gulvet, ved Pigens Fødder, og lod Malvina løse Bladet fra dens blødende Hals. Den Elskende gjorde det med zittrende Haand og høit bankende Hjerte; hun læste og Udtryk af den ømmeste Kjærlighed aandede hende fra de i Hast nedskrevne Linier imode. Omsorgen for den forladte Elskede var ikke saa ganske fortrængt af Gustavs Bryst, som hun i Begyndelsen havde frygtet; kun i det første Øieblik var den veget for Begeistringens Mod. „Vær standhaftig" skrev han, „min kjere Pige,

kun endnu nogle Timer! Vort Tog gaaer til Eders Stad. Jeg har udmærket mig i nogle seierrige Træfninger, og vil med Ære træde for din Fader. Vær rolig, og overlad Omsorgen for dit Vel til Himlen og den trofaste Kjærlighed." Nyt Liv strømmede ved disse Ord igjennem Malvinas Sjæl; hendes skrækkelige Angest forsvandt. Først nu formaaede hun at betragte det lille Bud, som zittrende laae for hende paa Gulvet, et Skud havde været rettet efter den, og havde strøifet Vingen og Brystet; maaskee var Kjærlighedens Hemmelighed forraadt, og en Tjener hos den skinsyge Elsker, havde ved at dræbe Budet villet gjøre Efterretningen til Bytte. Dog med forunderlig Troskab havde det stakkels Dyr anstrængt sine sidste Kræfter, for at naae sin Herskerindes Vindue og overbringe hende Bladet.

Forskrækket saae Pigen dens Tilstand og tog den skaansomt, og under mange Kjærtegn op paa hendes Haand, idet Taarer brøde ud af hendes Øine. „Hvorledes," sagde hun, „dette skulle være Lønnen for din Tjeneste? du, som har været min eneste Frelse."

Og omhyggelig strøg hun helbredende Balsom paa de fine Lemmer, og madede den med styrkende Næring, indtil det venlige Dyr igjen levede op, rystede sig, hævede Hovedet og med dens lyse Øine saae paa sin Pleierinde som først nu vovede at overlade sig ganske til Glæde. Smerte og Angest tør maaskee, egenkjerligt, i kort Tid forglemme deres Medskabning, men Lykken tør det ikke.

Nu blev Malvina ved med sin Vægring imod den Uelskede, der ogsaa uden dette Klenodie, begav sig paa den hurtigste Flugt med sine bedste Sager. Gustav havde i sidste Brev tilføiet et advarende Vink for Faderen, endeligt at være forsigtig i sine Forbindelser.

Og kun altfor snart traf Forudsigelsen ind; det fremmede

Kavallerie kom ansættende, opførte sig imidlertid mildt og venligt da de bleve imødtaget af Indvaanerne med Jubel. Kun Enkelte erfarede en Undtagelse; den simple Folkeklasses utæmmede Had betegnede de Huse, som den havde mistænkte for at staae i Forbindelse med Undertrykkerne, og imod disse rettede sig nu al deres Raserie. Malvinas Fader, og hans skjønne, prægtige Huus, vare de fortrinligst betegnede Gjenstande. Stormende brak en Hob derind, opfyldte snart de glimrende Værelser, brød Skabe og Kister op, uden at agte paa Bønner eller Tilbud, som den dødblege Huusherre og hans Folk bestræbte dem med, og vare allerede i Begreb med at ødelægge hvad der ikke kunde røves, da pludseligt nye Trommeslag hvirvlede igjennem Gaderne. Hovedhæren drog ind i Staden, bestaaende af Skarer, som indførte en mildere Krigstugt. Kun nogle Øieblikke endnu, og ind traadte en Officeer, smykket med Ordener og alle Tegn paa en betydelig Rang. Han tilraabte Plyndrerne med befalende Stemme at holde op, og øieblikkeligt stode alle, ved hans Anseelse som fastnaglede, thi han var Adjutant hos en af de første Generaler. Lydige lode Forstyrrerne det allerede røvede Gods tilbage og lode sig tilfredsstille med en rigelig Beværtning, som paa Befaling af den igjen sig samlende Huusherre strax blev skaffet tilveie.

Først nu vovede han at tage sin Frelser nærmere i Øiesyn, — og **hvem** saae han! — Den engang saa ringe agtede Gustav, var det, der nu i fuld krigerisk Smykke stod for ham; som vel den, med slige Scener bekjendte Phantasie, allerede for længe siden har gjættet. — Den stakkels Gustav var det, som han nu havde at takke for Redningen af næsten hele sin Velfærd! — Nort sluttede han ham i sine Arme.

Malvina, som forhen havde skjult sig i den hemmeligste Afkrog, listede sig ogsaa igjen frem; selv ligesaa frygtsom som hendes Due, som hun dog i sit Hjerteværk troligt havde taget

med. Hendes Henrykkelse da hun gjenkjendte den, som havde reddet hendes Faders Eiendom, maaskee endog hans Liv, overtraf enhver Forestilling. — Begge tilstode nu Faderen deres saalænge miskjendte og forfulgte Kjærlighed, og overvældet af de helligste Følelser, gav han sin Velsignelse til deres Forbindelse, hvilket gjorde tvende af de bedste Mennesker paa Jorden ogsaa til de Saligste. Først efter den nære Fredsslutning blev den fuldbyrdet, og Kjærlighed gjengjeldte dem rigeligt de Lidelser, den havde foraarsaget dem. Faderen havde endnu den Glæde, at Gustavs Ansættelse førte ham i Nærheden af hans Hjem, og at han kunde glæde sig ved sine dyrebare Børns Lykke.

Den trofaste Due blev stedse begge Elskendes venlige Selskaber, og de overgik hinanden i at pleie den paa det kjærligste og taknemmeligste. Dens venstre Vinge blev uduelig til Flugt i det Fjerne, dog blev Nærheden saa omhyggeligt og kjærligt forskjønnet for den med frisk Grønt og Blomster, at den ikke længtes saa meget efter det Fjerne. Naar Gustav og Malvina spadserede i deres yndige Have, saa var den venlige Fortrolige med dem; naar Malvina fremtryllede henrivende Harmonie paa Claveret lyttede den med Gustav til Tonerne. „Du kjære Due!" sagde Malvina ofte rørt, „foruden Dig var vel min nærværende himmelske Lykke ikke min! Ufeilbarligt havde min Svaghed givet efter for de stormende Anmodninger, havde Du ikke i det afgjørende Øieblik bragt mig Efterretning om den nære Redning. Og selv har Du betalt den saa dyrt. Din hurtige Vinge bærer Dig ikke mere over Skov og Mark, du stakkels, kiere, lille Dyr."

Landsbyeskolemester

Cyrillus Spangenbecks

Autobiographie.

Humoreske

af

O. L. B. Wolff.

Enhver Begyndelse er vanskelig. — Det føler jeg dobbelt jeg stakkels Cyrillus Spangenbech, Statsfange paa Duodezfæstningen Kartengrundstein; Enden vil være mig meget lettere. Enden skjenker Friheden, som enten min naadigste Landsherske, Fyrst Pius den **LXVII**, eller den unaadigste Jordherske, Døden, skjenker mig, thi et Aar længere end mit Liv varer, er jeg fordømt, og slaaer derved veltilmode alle Demagogopsnusecommissioner et Kneps, saa meget mere som mit Liv efter Døden, allerede nu tager sin Begyndelse, imedens min Jordsidden, (Jordvandring kan jeg dog ikke kalde det.) Legemet have de allerede lagt i Kisten, og endog i en af Steen, jeg mener nemlig Fæstningen Kartengrundstein, men Aanden kunne de ikke indeslutte. — Ubunden svæver min Psyche igjennem alle Jord- og Himmelrum, uden at bryde sig hverken om Excelencer eller Convenienser, Præsidenter eller Residenter, som den da ogsaa efter min Død, om Gud vil, ligeledes vil gjøre, og den generer sig hverken for en snever sort Frakke eller for en vred Overconsistorialraads sittrende Paryk, eller for andre en stakkels Landsbyeskolemester i Frygt og Skræk sættende Klædningsstykker, som subjectivt, naar de ere paa hans eget Legeme, og objectivt, naar han seer sine Foresattes at vandre deri, ængste og qvæle ham.

Jeg leverer som Goethe Digtning og Sandhed, men lader ingen saadanne Aarbøger følge som Fortsættelse, da disse bedre

kunne føres af Kommandanten paa Kartengrundstein. Men for at nærme mig Goethe beflitter jeg mig paa Stræben efter Objectivitet, undertrykkende alle Følelser, som kun ere jammerlige Yttringer af Subjectivitet, hylder af ganske Hjerte Indifferentismen, hvorved man herligt holder alt Ubehageligt fra Livet, og fortæller om mig selv kun i tredie Person som følger.

Cyrillus Spangenbeck, afsat Landsbyeskolemester i Reibungen, var født i Aaret 179— i Residentsstaden Rattenhausen i Fyrstendømmet Mäusungen. Hvo der var hans Fader veed man ikke; hans Moder vidste det nok, men hun turde ikke sige det. Hun holdt det ogsaa standhaftig, endskjøndt det kostede hende mange Taarer, og hendes egen, men ikke ægte Søn, erfarede det først af hende paa hendes Dødsseng, men erholdt derved en saadan Respect for sig selv, at han fra dette Øieblik af, naar han var under to Øine og imellem fire Vægge, behandlede sig selv som en stor Standsperson. Saaledes f. Ex. pleiede han, naar han tænkte sig den regjerende Fyrste nærværende, aldrig at tiltale ham anderledes end mon frère, fordi han engang havde læst at fornemme Folk pleiede saaledes at hilse hinanden, thi fra den Grundsætning, at fra Adam af vare alle Mennesker Brødre, gik han her ikke ud. Men meget lykkeligere var han forend Opdagelsen paa Dødssengen; for det første fordi han havde sin milde, venlige, men altid lidende Moder, meget kjær, og det smertede ham meget, at see hende løse hans Tilværelses Gaade tilligemed Livets almindelige Gaade; for det andet: fordi han forhen saa ofte og i Ordets egentlige Forstand, efter Godtbefindende, kunde verle Fædre. At hans Fader uden Kirkens Tilladelse var hans Fader havde han allerede tidlig erfaret af hans Legekammerater, baade efter og uden Befaling af deres kjærlige Forældre, thi Mennesket lærer ikke at udøve Noget tidligere og villigere end

hvorledes han paa den beqvemmeste Maade skal krænke sine Medmennesker. Dog forslog alt dette kun lidet hos Cyrillus. Moder Natur havde ved hans Fødsel lagt ham en stor Portion Godmodighed og Tilfredshed og Tante Fatum en meget kosmopolitisk Retning i Vuggen, og saaledes var netop hiin, hans Ungdomskammeraters droie Spot, og den deraf udspringende ufortjente Tilsidesættelse, en rig Kilde til Nydelser. — Thi læste, eller hørte han om hvilkensomhelst beromt Mand, og om denne endogsaa havde levet paa Hermann den Cheruskers Tider, saa tænkte han sig ham strax som sin Fader, og hans Phantasie, der som en Cactus nærede sig af Luften, og bestandig skiød nye Knopper, foregjøglede ham nu strax en Erkjendelses eller Anerkjendelsesscene med en saadan Fader, og udmalede derpaa ham med de meest levende Farver. Derfor lignede hans hele indre Tilværelse, indtil Ynglings Alderen, en peen gammel Coder; Alt var skrevet med tydelige Skrifttræk, fiint og net paa det reneste Jomfruepergament, og Initialet af ethvert nyt Capitel, herlig udsiret, smykket med underlige Figurer, og Hovedtrækkene optrukne med det fineste Dukatguld; thi netop disse Initialer vare en nye Erkjendelsesscene, og han begyndte som de gamle Krønikeskrivere, Alt med sin Verdens Skabelse. Sidenefter kom rigtignok Kjærligheden og beskrev en stor Deel af de endnu ubeskrevne Blade med hastige Træk som ofte vare vanskelige nok at dischifrere, Træk som undertiden vel kunde trænge til en Commentator, og derhos indgrave sig saa dybt i Pergamentet, at den glattende Pimpsteen aldrig ganske ville være istand til at udslette dem. Cyrillus kan derfor ikke haabe at see denne Coder forvandlet til en **Pakimphestus**, som dog hænder saa mange Folk, hvor først Kjærligheden skrives derpaa, Tiden anvender Pimpstenen, og endelig Egenkjærligheden bringer ganske andre Ting derpaa, med store meget læselige Træk, saa at der udfordres en erfa-

ren Kjender til at udforske og forstaae den forste Skrivt. Naturligviis tildækker Egenkjærlighedens store Munkebogstaver altid endnu meget, og Alt bliver ikke igjen læseligt.

Om hans Ungdom er lidet at sige, den hørte til Ukrudtet, thi efter selve Lovene var han jo en vild Plante og trivedes som denne uden en kunsterfaren Gartners Pleie, kun vædet af den moderlige Kjærligheds Dug og de moderlige Taarers Regn. Jovrigt havde han alting kjært i Verden, spiste gjerne Kirsebær, legede gjerne med Hunde, og kyssede med uendelig Kjærlighed ethvert lille Barn som han traf, thi Sodskende vilde han saa gjerne have havt. — Hans gode Moder lærte ham at læse og skrive, og helst læste han i Bibelen (andre Bøger havde de ikke) om Ruth, Daniel og om Joseph. Hemmeligt skrev han Breve til hans ubekjendte Fader, men rev dem strax igjen istykker, for at hans Moder ikke skulde see dem, thi hun havde engang grædt meget hæftig da hun havde funden et saadant, der var skrevet til Keiser Titus, om hvem hun dengang havde fortalt ham meget og som naturligviis strax maatte være hans Fader, fordi han saa gjerne tilgav sine Fjender; det som Cyrillus bestandigt gjerne gjorde og gjør det endnu.

Efterat han var confirmeret og ved Modtagelsen af det forste Sacramente, hvor han iblandt halvfemsindstyve Confirmanter var den sidste for Alteret, blev Christus hans Ideal, og al den Kjærlighed overforte han paa ham, kun drømte han ikke om ham som om andre store Mænd, men elskede ham med hellig Sky.

Efter hans Confirmation skulde der nu tænkes paa hans Forsørgelse i Verden, men det holdt meget haardt. Intet Haandværkslaug vilde optage ham (rigtignok til hans hemmelige Glæde) thi han folte meget vel at han ikke var skikket til noget, og studere kunde han ikke, da det i enhver Henseende

feiledes ham det Bedste. Da lagde hans Moder sig til at døe efter kort Sygdom, hvorfor han endnu bestandigt takkede Gud, opdagede ham hvorfra han stammede, og gav ham en forseglet Pakke, med den udtrykkelige Befaling, selv at bringe den til Fyrsten, og overrække ham den egenhændig. — Fyrst Pius efterlignede dengang en stor Konge, og tillod i hele ser Maaneder, at enhver af hans Undersaatter, som havde et Anliggende, paa bestemte Dage selv maatte foredrage ham det, siden kedede det ham, og han ophævede igjen denne Skik. Cyrillus Moders Død indtraf lykkeligviis i disse ser Maaneder, nemlig lykkeligviis fra een Side, omendskjøndt ikke fra Cyrillus.

Efterat den bedrøvede Søn længe havde begrædt sin Moder, først for sin egen Skyld, for det andet for hendes Skyld, fordi hun havde havt saa faa Glæder paa Jorden, standsede endelig hans Taarer, og han rustede sig for at gaae til Fyrsten. Da han kom til Slottet, forelagde en Tjener ham en stor Bog, i hvilken han skulle skrive Navn og Stand, for at Fyrsten i Forveien kunde erfare, hvo der vilde til ham. Cyrillus skrev med smaa Bogstaver sit Navn, og ved Siden af dette med store Frakturbogstaver **Intet.** Dette var Fyrsten paafaldende, og han blev først indladt. Da han traadte ind, stillede han sig ligeoverfor Fyrsten, og saae ham stivt i Ansigtet, thi Cyrillus havde endnu aldrig seet nogen Fyrste. — Det var den regjerende Herre igjen paafaldende, da det var Skik i Rattenhausen at enhver som viste sig for ham, tre Gange bøiede Knæet, hvilket Cyrillus ikke gjorde, netop fordi han ikke vidste det. — Men den Naadigste var i godt Lune, og naar disse jordiske Guder ere ved godt Lune, troe de at have gjort et Gud velbehageligt Værk, naar de ikke tage det saa meget strengt og noie med Etiquetten. Fyrsten taug en

lang Tid, Cyrillus ogsaa, thi Cyrillus havde lært af sin salig Moder, at man altid maatte lade ældre Folk tale først, og Fyrsten var en betydelig Deel ældre. — Endelig spurgte denne: Hvad hedder Du? — Cyrillus, svarede Cyrillus. Men Dit Tilnavn? Jeg har Ingen. — Hvad hedder Din Fader? — Jeg har Ingen. — Hvad søger Du da her? — Intet. — Jeg skal blot overgive denne Pakke. Hvorhos han overrakte den forseglede Pakke. — Fyrsten imodtog den ikke, som han overhovedet aldrig imodtog Noget af ubekjendte Folk, fordi han overalt anede og frygtede Helvedesmaskiner, selv i Breve; i de sidste af en vis medfødt Symmetriekjærlighed, thi en i et Brev anbragt Helvedesmaskine stod i rigtigt Forhold til hans Duodezland. Bring den i det hemmelige Cancellie, sagde han derfor til Cyrillus. — Det tør jeg ikke, svarede denne, man har befalet mig egenhændig at overrække Fyrsten den. — Her har ingen at befale uden jeg, svarede Fyrsten opbragt. — Her ikke, svarede Cyrillus, men hjemme min Moder. — Fyrsten saae forundret paa ham ved dette Svar, og spurgte efter en temmelig Pause. — Hvad hedder Din Moder? — Julie Spangenbeck — Julie Spangenbeck? raabte den Naadigste. — Hvad vil den Person? — Hvor er hun? — Ganske vist i Himmelen, svarede Cyrillus med den fuldkomneste Overbeviisning, og Taarerne styrtede ham ud af Øinene, thi det faldt ham ind, at hun paa Jorden, i det mindste saalænge han kjendte hende, ingen Himmel havde havt. — Fyrsten saae endnu mere forundret paa ham end før, thi han havde ikke seet Taarer siden sine Borneaar, hvor han undertiden selv udgjød nogle naar han ikke fik sin Villie. Efter en Stund, da Forundringen var vegen, befalede han den Grædende: Aabn Pakken og læg dens Indhold paa hiint Bord, Cyrillus adlød, og Fyrsten begav sig under Aabningen i et tilstødende Værelse, fuld af inderligt

Velbehag over sin Klogskab, thi indeholdt den en Helvedesmaskine, saa traf den Opfinderens Redskab, Overbringeren. Een Helvedesmaskine var der nu rigtignok ikke deri, men Flere, dog i ethvert Tilfælde kun høist langsomt dræbende Ting. Cyrillus tog nemlig flere Breve og Billetter, et Portrait og en Slags Forskrivning ud af Convolutten, og lagde dem som det var ham befalet, paa Bordet. Fyrsten kom nu igjen, gjennemsaae Alt, tilsidst en Skrivelse, som forekom Cyrillus at være af hans Moders Haand, og sagde derpaa halv sagte for sig selv: Man har dog gjort den Person Uret, **tant mieux**! og kastede nu selv alt i Ovnen, hvor det meget hurtigt blev ødelagt af Ilden, saa at intet Spor blev tilbage deraf uden Aske. — Det forbrændte Elfenbeen af Portraitet, lugtede slemt, dog lod det ikke denne Gang til at afficere Fyrsten, uagtet han ellers var en svoren Fjende af alt hvad der havde en ilde Lugt, og Indvaanerne i Rattenhausen maatte bestænke Gaden for deres Dore med **Eau de Cologne**, saa ofte han kjørte eller gik igjennem dem, hvilket sidste dog meget sjelden skete.

Fyrsten sagde nu til Cyrillus; — Jeg vil sørge for Dig, og for Fremtiden skal Du føre Din Moders Navn og hedde Cyrillus Spangenbeck. Det er godt, svarede Cyrillus, det Navn kan jeg lide. Du er en underlig Fyr gjensvarede Fyrsten, men hvad vil Du nu begynde paa? — Det veed jeg endnu ikke, den, der klæder Lilierne paa Marken, og føder Fuglene, som ikke saae og ikke høste, den kjære Gud, vil ogsaa sørge for mig, redelig Villie har jeg. — Hvoraf have I da hidtil levet? Min Moder syede og broderede for fremmede Folk, og har syet og broderet mange Taarer ind med. — Stille derom. Vil Du lære et Haandværk? — Moder sagde det gik ikke an, jeg kunde dog aldrig blive Mester, og det troer jeg gjerne, thi jeg er altfor ubehændig med Hænderne. — Nu hvortil har Du da Lyst. — Lyst til Alt, men Behændig-

hed til lidet; med Børn vilde jeg allerhelst beskjæftige mig, og naar det kun gik an, søgte jeg mig en Tjeneste som Barnepige.

Fyrsten loe høit. Cyrillus begreb ikke hvorfor, og saae forundret paa ham. Da sagde den Naadigste: Lille, jeg bortsladdrer formegen Tid med Dig, som jeg ikke tør unddrage mine Undersaatter. Klokken er allerede tre Qvarteer til Tolv, og kun til Klokken er Tolv tager jeg imod Bønskrifter og Ansøgninger; ellers vilde det fordærve min Mave, thi jeg vilde ikke erholde Frokost til rette Tid, og det vilde være et Tab for Landet. — Gaae udenfor og vent der, indtil man kalder Dig.

Cyrillus vilde ved Afskeden give Fyrsten et fortroligt Haandslag, men denne traadte forskrækket tilbage, og sagde derpaa efter en Stund: Man boier Knæe tre Gange for mig, naar man kommer og gaaer, men røre mig tør Ingen, thi jeg er en helliget Person, en af Gud indsat Fyrste, et Væsen, som allerede i et tidligere Liv var bedre end Andre; ellers havde Gud ikke givet mig nogen Krone paa Jorden; mærk Dig det og gaae.

I Forværelset bukkede Folk sig med Ærefrygt for det dumme unge Menneske, som slet ikke begreb hvorfor, vores Ven havde nemlig næsten været en halv Time hos Fyrsten, da derimod enhver anden Undersaat kun blev tilstaaet fire Minuter og fem og tredive Secunder til en Audience hos den ophøiede Landsfader. Cyrillus tilbragte en temmelig Tid, med at tænke derover, og havde endnu stedse ikke bragt noget ud, da en fyrstelig Mäusungischer Geheime-Stats-Secretair, traadte ind i Værelset og raabte høit: Herr Cyrillus Spangenbeck. Denne traadte frem, og ved en Skrivelse som Secretairen overleverede ham, fik han Befaling at begive sig til Geheime-Over-Consistorialpræsidenten. — Tillige blev der udbetalt ham en lille

Summa Penge, med den Betydning, hvert Fjerdingaar at indfinde sig i det hemmelige Cancellie, forsynet med sine Beviser, for at modtage et lignende Beløb.

Saa rig havde Cyrillus endnu aldrig været, endskjøndt det Hele ikke beløb sig til høiere end nogle Daler. Det smertede ham dybt, at hans Moder ikke levede mere, for at han kunde kjøbe hende noget derfor, thi hvad skulle han foretage sig med alle de Penge. Ogsaa skjenkede han det Halve til en blind Tigger, hans gamle Bekjendte, som han siden Moderens Død intet havde kunnet give, da Retten havde forseglet al hendes Smule Eiendom, og Cyrillus levede hos sin Vert, der var from og fattig som han selv.

Da det dumme unge Menneske overleverede Brevet, maatte han udholde en Examen, ved hvilken han næsten intet vidste at svare. — Men han blev desuagtet roest meget og optaget i Landsbyeskoleseminariet som Høifyrstelig Fridicipel, hvor han allene udgjorde en egen Afdeling, thi han var den eneste Høifyrstelige Fridicipel. — Her lærte han en Deel unyttigt Krammerie, som han sidenefter strax igjen glemte, men og meget Godt, som f. Ex. Musik og Sang og fremmede Sprog; thi efter den nye Indretning skulde Landsbyskolemesterne i Måusungen være lærdere end Præsterne andre Steder, og af Præsterne forlangte man, at de skulde besidde udmærkede Kundskaber i de theologiske og philologiske Videnskaber. Lærdommen steg gradeviis indtil de Adelige; de behøvede intet at kunne, men i Landsbyskolerne blev allerede underviist i Heraldik, mathematisk Geographie, Astronomie og sligt.

Cyrillus tilbragte tre behagelige Aar i Seminariet, sluttede et fortroligt Venskab med en anden Dicipel, ved Navn Leonhard, og forelskede sig i sin skjønne Naboerske, Klokkerens Datter ved Hovedkirken. — Begge havde rigtignok en stor

Indflydelse paa hans Liv, men tør ikke meddeles her, hvor der blot handles om, hvorledes disse Blades Helt og Forfatter, formedelst demagogiske Forbrydelser blev Statsfange paa Kartengrundstein, og skal derfor faae Plads et andet Sted ved Leilighed. Efter Forløb af den ovennævnte Tid blev han igjen examineret, bestod som Høifyrstelig Fridicipel igjen meget godt, endskjøndt han, som forhen, blev Svaret skyldig paa mange Spørgsmaale, og blev nu strax udnævnt til Skolemester i **Reibungen**, en lille Landsby i Bjergegnen. Han havde neppe været et Aar her, forend de Demagogiske Forbrydelser bleve opdagede, som satte Unge og Gamle i en frygtelig Skræk. —

I Rattenhausen blev udnævnt en Commission, som maatte udspionere hele Mäusungen, for at udforske Undersaatternes Sindelag, og dersom, imod Formodning, Demagogvæsenet skulle have indsneget sig her, da at udrydde det fra Grunden. Denne kom ogsaa til Reibungen og traadte ind i Skolestuen, netop som Cyrillus gjorde Børnene begribeligt, at alle Mennesker vare lige for Gud, og af ham gjordes ingen Forskjel imellem Fornem og Ringe; det saae man allerede deraf at han havde skabt Alle eens, og givet Enhver f. Ex. kun een Mund, eet Hjerte, een Lever, o. s. v.; havde den kjære Gud villet udmærke En for en Anden, saa vilde han vel have givet ham det Dobbelte af disse gode Ting, f. Ex. to Hjerter, men det var endnu ikke skeet. — Rigtignok skulle der gives Mennesker som aldeles intet Hjerte besad, det var imidlertid vanskeligt **at bevise**, og dersom ogsaa de Folk, som man forekastede sligt, virkelig vare slettere end Andre, saa lod sig med Sikkerhed antage, at den kjære Gud havde givet dem et Hjerte, saa godt som enhver Anden, men at det var gaaet tabt i Livets Løb, o. s. v.

Neppe hørte Commissairerne det, saa raabte de med endnu

større Jubel, end forhen Archimedes, deres „Funden!“ thi det var dem meget magtpaaliggende at opsnuse en Demagog, for at bevise Fyrsten deres Skarpsindighed, deres Iver og Stræben for Landets Vel; og hidtil var det ikke lykkedes for dem paa deres tredags Reise, endskjøndt Reibungen var den sidste Bye, og de havde maattet reise med uforrettet Sag tilbage, naar her ikke tilbod sig noget. — Det var forinden Slutningen mine Herrer, sagde Commissionens Præsident triumpherende til Bisidderne, og Enhver loe veltilfreds, thi denne Opdagelse indbragte dem i det mindste Ordenen **den plettede Tiger**, som netop skulle stiftes, og maaskee endog Gage-Tillæg.

Cyrillus blev nu som Mynster-Exemplar af en Demagog, lænket paa Hænder og Fødder, og eskorteret af det hele Mäusunger Cavallerie, som bestod af ser Officerer, tolv Underofficerer og tyve Gemene, bragt til Rattenhausen. — Udenfor Porten modtoges han med Nysgjerrighed af hele Rattenhausen, thi Alle brændte af det Ønske at see en Demagog; disse Mennesker vare nemlig fra Prækestole og Cathedret afskildrede saa gruelige, at de gode Rattenhausere stode i den faste Troe, at en saadan havde Horn og Kløer som Djævelen, og undrede sig derfor forfærdeligt ved Synet af Spangenbecks Rille (saaledes pleiede de at kalde vor Helt) som Alle saa godt kjendte. Af Fortrydelse gik snart hver til Sit og meente, naar det ikke var andet, saa var det ikke den Moie værd.

Cyrillus blev nu forhørt af en egen Commission, og behandlet saa godt — som han i sit hele Liv endnu aldrig var blevet. — Han kunde spise og drikke hvad hans Hjerte ønskede, og man nægtede ham Intet, thi han var en Statsfange, en Demagog. Hans Forhør trak sig noget i Langdrag, fordi man absolut vilde, at han skulde angive sine Medskyldige,

endskjondt han ikke vidste hvori han selv havde gjort sig skyldig. — Endelig faldt hans Dom som lod paa Fæstningsarrest eet Aar over hans Levetid, og han blev strax transporteret til Fæstningen Kartengrundstein.

Der sidder han nu allerede ser Aar, skriver Lucubrationer og forklarer Ordsprog, og har som han troer tydeligt og praktisk forklaret det forste, Enhver Begyndelse er vanskelig.

Ypperstepræsten i Modaba.

Malerie

af

von Baczko.

I det Indre af Afrika, i en Egn, hvorhen endnu ingen reisende Europæers Die var trængt frem, laae i en frugtbar Egn, der lig en blomstrende Ø hævede sig op af en Sandørken, et Tempel der af alle omkringboende Folkestammer ansaaes for helligt. Dets vise Præster nedstammede maaskee fra hiint gamle Meroe, hvis oplyste Præster og Krigere, da endeel af dem udvandrede til Ægypten, gave de der omsvævende Nomader Religion og Love. Ved Indvielse havde Kundskaben om et evigt, viist, fuldkomment og retfærdigt første Væsen vedligeholdt sig hos disse Præster, og Uskyld og rene Sæder blomstrede i det lille Land Modaba. Thi indskrænket var Landets Omkreds; man kjendte derfor kun faa Fornødenheder, som man let kunde tilfredsstille; derfor slumrede alle Lidenskaber her næsten ganske, og de fandt, naar de vaagnede, en tilladelig Tilfredsstillelse; men vilde toilelose Lyster vare enten ganske ubekjendte, eller bleve, naar de nu og da vilde bryde frem, her, hvor ingen glødende Phantasie gav dem Næring, let undertrykkede. Men dette havde sat Præsterne i Besiddelse af hiin høie Viisdom, som ikke læres af Bøger, men bliver kun de Mennesker til Deel, som med et reent Hjerte intet frygte, ikke engang skye den indre Dommer og den ubekjendte Skjæbne hiinsides Graven. I Spidsen for disse ærværdige Præster stod Menes, endnu ærværdigere ved sine Aar, sin Fromhed og Sagtmodighed. Allerede havde Alderen krumbøiet hans Ryg, men ikke udslettet af Oldingens Træk den Mildhed og Munterhed som kun trives i Uskylds Skjød. Ledet af ham levede Præstefolket lykkeligt, og tilbragte deres Tid med Mark- og Havearbeide, forrettede Tjenesten i den Eviges Tempel med Glæde, og da kun Kjærlighed og Agtelse knyttede deres

Ægteskaber, nød de Roe og Vedergvægelse i deres huuslige Kreds. Saaledes havde disse Præster levet uforstyrrede i Aarhundreder, Børnebørnene havde af deres Forfædres Fortællinger ikke lært at kjende eller at ønske mere, eller at frygte for noget Slags Uheld. Endskjøndt adskilt fra de tilgrændsende Folkeslag ved flere Dagsreiser lange Sandørkener, havde den almindelige Ærefrygt som deres Dyder erhvervede dem der, udbredt Fredens Aand blandt deres fjerne Naboer. Thi de havde bilagt enhver Tvist, og derfor havde i Aarhundreder Krig været noget uhørt i denne Egn. Pludselig nærmede Erobreren Zinfaradin sig disse fredelige Hytter, hvis Indvaanere nu forgjæves søgte at omdanne Leen og Plovjernet til Vaaben. Uvante til at myrde, var det endog til eget Forsvar, maatte de snart bukke under for de krigsvante Skarer. Seierherrerne oversvømmede Egnen, og ingen Ydmygelse eller Opofrelse, ingen Bøn om Fred, bevægede dem til at forlade de frugtbare Marker hvis rige Afgrøde var dobbelt velkommen for dem som ved det lange Tog igjennem Ørkenen havde manglet Alt. Men med fast Tillid til Forsynet, som altid bortfjernede Mangel fra deres Hytter, havde Indvaanerne kun opdynget et ringe Forraad; snart var dette fortæret, og snart blev de Indfødtes Nød grændseløs. Thi den ubønhørlige Seierherre havde, for mere bequemt at kunne afplukke Frugterne, omhugget de et halvt Aarhundrede gamle Daddelpalmer, deres Heste havde nedtraadt Sæden, og Liiglugten af de i Krigen faldne, eller ved Sorg og Mangel opofrede Mennesker, forpestede Luften. Agerdyrkeren faldt død ned ved Siden af Ploven, foran hvilken de ved Sygdom og Mangel udmattede Stude, livløs vare nedsjunkne. Sædmanden, som afknappede sine Børn det nødvendige Brød, for at kunne være istand til at strøe nogle Korn i Furerne, nød ikke engang den Trøst at turde haabe nogen Høst, da Hestene afaad den fremspirende unge Sæd. Sorg tærede paa Livskræfterne, og den syge

Sjæl bukkede under tilligemed det udtærede Legeme. Enhver Sygdom var derfor den visse Død, den var Enhvers eneste Haab, og frygtedes kun af dem som efterlode en elsket Familie i en saadan Elendighed. Under Trykket af disse Lidelser, forsvandt ogsaa Troen paa et høiere Væsen, hvis Retfærdighed og Viisdom leder Menneskenes Skjæbne; Troen paa Forsyn, paa Dyd, og med denne Troe svandt ogsaa Kraften til at taale og atter at reise sig. Modløshed blev almindelig; Enker, Faderløse og Syge, længtes forgjeves efter Hjelp og Trøst; enhver tænkte kun paa sin egen Elendighed, og havde ingen Følelse for fremmed Sorg. Saaledes vare alle Ting forandrede, da der opstod den Tanke hos Nogle, igjennem Sandørkenen at vallfarte til Templet ved Modaba, for der igjennem den vise Mene's Mund at hente et Orakelsvar, eller i det mindste Trøst.

Oldingen var ikke ubekjendt med de tilgrændsende Folkeslags Elendighed, skjøndt den afsides Beliggenhed og en Marsches Besværlighed igjennem Sandørkenen, hidindtil havde beskyttet ham. Han stod ikke langt fra Templets Indgang, i Skyggen af et Figentræe, da Pilegrimene nærmede sig ham; han havde kjendt deres Fædre og Bedstefædre, han havde kjendt dem selv som Børn, og rækkede dem derfor venligt og fortroligt sin Haand. Marabu, som stod i Spidsen for Pilegrimene, trykkede den til sit Hjerte, det forekom ham som om de trøstende Taarers Kilde dog ikke for evigt var udtørret for ham. Vi ere fortabte, udbrød han dybt sukkende, Alt, Alt er tabt! Hos Dødelige hernede er hverken Hjælp eller Trøst. Spørg den Evige! Dersom vi ikke skulle fortvivle ogsaa om hans Hjelp, da bed ham om at vise os en Udvei af det Mørke som nu omgiver os. Med Veemod saae Menes paa Marabu's vilde Blik, og paa hans Ledsageres udtærede Skikkelser. Leirer Eder, sagde han til de Fremmede, under Palmernes Skygge, mine Børnebørn skulle bringe Eder Frugter og Melk; jeg vil bede

for Eder, bede at den Evige vil opvække en Tanke til Trøst for eder i min Sjæl. I Morgen ved Dagbrækningen sees vi atter i Templet. —

Det friske landlige Maaltid styrkede Pilegrimene; den Tanke at være bortfjernet fra Skuepladsen for deres Elendighed, og hiin dunkle Ahnelse, som ved Tanken om Guddommen opvækker en vis høitidelig Stilhed i den sørgende Dødeliges Sjæl, havde ogsaa virket paa dem; og en længe savnet Søvn, nogenledes bortfjernet hiin Fortvivlelse, som er den redningsløse Ulykkes Ledsagerinde. En simpel Chorsang, hvormed Templets Præster hilsede den opgaaende Sol, vækkede dem; og de ilede til Templet, hvor Menes allerede modtog dem. Venner, sagde han, ikke Alt er frembragt for den nærværende Tid allene; thi den mørke Regntid er Forberedelsen til Høsten! I levede i rolig Nydelse, vidste den Gang ikke at sætte Priis paa Eders Lykke; Ligegyldighed, avlet ved Roe, forstyrrede mange af Eders gode Følelser; men I ere ikke allene til for Eders egen Skyld; eet Lands Skjæbne har ofte Indflydelse paa andre Landes, og imedens I lide, er maaskee Andres Glædestaarer og Takkebønner Frugterne af en Lykke, som de uden Eders Lidelser aldrig vilde have nydt. Den nærværende Tid er Fremtidens Lærer, og Eders Skjæbne vil maaskee grunde Eders Efterkommeres Lykke, naar de have lært at forebygge og undgaae lignende Uheld. O, sagde Marabu, dette er ingen Trøst! Naar Løven sønderriver min Hustrue, kan det da berolige mig at mit Barn i den næste Time uden Fare kan gaae den Mættedes Hule forbi? Er det ikke den Evige, der skabte Solen, som rødmer Himlen her i Østen, er det ikke ham, der byder over Bølgerne, over Stormen, over Lynilden; hvorfor behøver han da saa skrækkelige Hjelpemidler til det Godes Befordring? Den skabende Haand kan jo blot ved et Vink forstyrre det Onde; og naar den ikke gjør det, maa jeg enten troe, at den mangler Kraft dertil, eller vel endog reent tvivle om dens Tilværelse?

Vi fordrede Redning; saalænge Faderen lever forbarmer han sig over sine Børn. Skulde da den Evige ikke gjøre det? Med Veemod saae Menes paa de Fortvivlede. Hører, sagde han med høitidelig Alvor; hører den evige Verdensherskers Stemme: forsager Vankelmod og Frygt, som kun fører til Fortvivlelse; opbyd alle Eders Kræfter det er ligemeget, om til at handle eller til at taale. Understøtter hverandre indbyrdes, troer ikke at egne Lidelser løser Eder fra Pligterne imod Eders Næste; lever for Dyden, for alt Godt; tænker at den der bukkede under i Kampen, finder sin Løn hiinsides Graven; endog efter hundrede feilslagne Forsøg, maae I ikke opgive Haabet. Lad den Troe aldrig forlade Eder, at Lykken ikke ene bestaaer i Eders Fornødenheders Tilfredsstillelse, men ogsaa i Eders Pligters Opfyldelse. Lever i tre Gange syv Aar dette Udsagn troe og efterrettelige, vender da tilbage til dette Tempel med alle dem som tænkte og handlede i denne Aand, og jeg, eller hvo som da staaer i mit Sted, vil i Forbindelse med Eder høitideligholde Glædesfesten og takke Guderne fordi I da ere i Besiddelse af en Skat som Intet paa Jorden formaaer at berøve Eder. Men indtil I ere istand til nøiagtigt at opfylde mine Forskrifter, forlanger ikke, men venter med Taalmodighed paa det som kan tjene til Eders Roe og Fred.

Pilegrimene bleve forsynede med Levnetsmidler til Tilbagereisen, vendte tilbage til deres Hjem og forkyndte Ypperstepræstens Udsagn. Efter deres Afreise sagde en af Præsterne hvem Indvielsen allerede gav Ret til at spørge, Fader, erholdt Du ved høiere Begeistring Kald til et Orakelsprog. Nei, sagde Oldingen, men skulle jeg tale med Fortvivlede, hvis Blod er ophidset, hvis inderste Følelser ere sønderrevne ved Synet af deres Lidelser, paa samme Maade som med den rolige, lidenskabsfrie Mand? Skal jeg forsøge paa at indvirke paa ham ved Grunde, som han i sin vilde Smerte ikke kan fatte, ikke engang er istand til at prøve? Kun den, som i den

Lidendes Sjæl er istand til at opvække fast Troe til Dyden og dens uforstyrrede Løn ved sig selv, har ført ham til Trøstens Kilde. Men naar nu, vedblev Præsten, deres Lidelser ikke ende i tre Gange syv Aar? Saa vil, gjensvarede den Gamle, hos dem, som da endnu ere tilbage, og som have fulgt disse Lærdomme, Vanen have mildnet det Onde; og den Tanke at have været Dyden troe, vil ogsaa have opvakt Bevidstheden om eget Værd hos dem, og det store skjønne Haab: at den, der forlenede os Kraft til ikke at bukke under i Ulykken, til at sætte Mod og Taalmodighed imod Livets Lidelser, og af ingen Nød eller Ulykke at lade sig aflede fra Pligtens og Retskaffenhedens Bane; den som skjenkede det svage, skrøbelige Menneskes Aand denne Kraft, han kan og vil ved Enden af disse Lidelser ogsaa have tilberedet ham den visse Løn.

Pilegrimenes Tilbagekomst, og Efterretningen om hvad Ypperstepræsten havde sagt, udbredte sig overalt, og naaede ogsaa Zinfaradins Øren, som, i det Haab at giøre et rigt Bytte, med endeel af sine Krigere tiltraadte Marschen til Ørkenen, som han ogsaa uden Hindringer tilbagelagde. Han studsede, da han ankom til de fredelige Præsters Boliger, og hverken fandt det ringeste Spor til Modstand, eller bemærkede noget Tegn til Skræk eller Bekymring. Enhver gav villig hvad han formaaede, og erklærede, naar man fordrede mere, at han ikke var istand dertil, og alle Trudsler bleve uden Virkning. Hvor disse Mennesker ere foleslose! raabte Zinfaradin, og ilede til Templet. Det gjør mig ondt, sagde Menes, som kom ham imøde, at Du med dine Krigere har underkastet Dig en saa besværlig Marsch; hos os boer kun Tilfredsheds Datter, Roe, og denne søge eller ønske I vel neppe, omendskjøndt I vel engang ville finde den i Graven. Gamle, sagde Feldtherren, Din Sagtmodighed bedrager mig ikke. Dit Tempels Skatte opvakte mine Krigeres Begjerlighed. Vort Tempels Skatte? gjensvarede Menes, de vilde neppe tilfredsstille Eder. Hos os

finder Du hverken Guld eller Ædelstene, blot Viisdoms og Dydens Lærdomme, fremstillede i Heroglypher, smykker allene vores Tempel; træd nærmere og overbeviis Dig selv. — Oldingens Anstand og Værdighed vare ikke uden Virkning, og Krigerne fulgte ham i den vidtløftige, af svære Granitsøiler understøttede Bygning. Ved Indgangen laae paa et lidet Alter, hvorover der var malet et Forhæng, et Sværd, en Bog og et Dødningehoved. Hvad betyder dette spurgte Zinfaradin. Jeg kan udtyde det for Dig, gjensvarede Menes. Sværdet, Loven, Tanken om Døden og om et Noget, som er bag Forhænget, hvilket vi ikke formaae at hæve, beherske Menneskeslægten. Dine Sindbilleder ere ufuldstændige vedblev Zinfaradin med spottende Latter, føi endnu hertil en Slavepidsk og en Hob Guld. Du har Ret, svarede Menes, naar Du taler om den sjunkne Menneskeslægt; imellem os er kun Talen om den ædlere Deel af Menneskene.

Og hvad vinder I ved eders Forædling?

Det at vi hernede Intet behøve at frygte, og tør haabe Alt hisset.

Du frygtet altsaa Intet, slet Intet?

Intet videre, end at den menneskelige Svaghed, især den, som er forbunden med Alderen, kunde forlede mig til et eller andet Feiltrin — Gamle! min Vei fører mig videre, og følgelig uden Vidtløftighed, udleveer Dit Guld og Dine Skatte.

Søg overalt, tag hvad Dig lyster; men Penge og Klenodier vil Du ikke finde.

Hvorledes, Du er en Præst og har ingen Skatte?

Den som blot i Naturens Skjød søger og finder sin Lykke, han tænker ikke smaaligt nok til at samle Skatte.

Dine Sententser bedrage os ikke. Hvo kan oplede alle Eders Smuthuller? Men dersom I ikke inden een Time udleverer alle Eders Skatte, saa bliver Eders Qvæg dræbt,

Eders Marker ødelagte, Eders Frugttræer omhuggede eller opryddede med Rode, og hvad bliver da Eders Skjæbne.

Døden!

Dette siger Du saa tilsyneladende rolig?

Vi have lært at doe, og dersom Du virkelig vil opfylde Dine Trudsler, saa vil jeg endnu doende ønske, at engang i Din Dødsstund, Tanken om os ikke maae staae for Din Sjæl.

Veed Du ikke, at paa min Befaling tusinde Pinsler staae rede, for at udpresse Tilstaaelsen af Dig?

Dog kun, dersom jeg havde en Hemmelighed at tilstaae. —

Jeg tager Hensyn til Din høie Alder, overgiv os det Halve af Dine Skatte, den anden Halvdeel skjænker jeg Dig.

Jeg erkjender Din gode Villie med Taknemmelighed; men havde jeg Skatte, de skulde alle være Dine; Dig kunde de skjænke et Skin af Lykke, men mig og Mine ikke.

Er det muligt, raabte Zinfaradin, at Mennesket kan nedsynke til en saadan Grad af Følesløshed, eller hæve sig til en saadan Høide?

Ingen af Delene gjensvarede Menes; men naar uophørlige, skrækkelige Ulykker tungt hviler paa Menneskeslægten, saa er der kun tvende Udveie, enten vild Fortvivlelse, der vel undertiden fører til Fjendens, men oftere til egen Fordærvelse, eller ogsaa at frasige sig alle stolte Ønsker, at vende tilbage i Naturens og Uskylds Skjød. Bring ikke Menneskene saavidt, at de vælge denne sidste Udvei. Da have Dine Bedrifter Ende, thi Du vil ikke finde flere Fjender, og man vil endog forglemme selv disse Bedrifter, fordi Ingen vil misunde eller efterligne dem.

Besynderlige Mand! sluttede endelig Zinfaradin, bliv med Dit Præstefolk i Din Orken. Jeg misunder Dig ikke Din Skjæbne; men dog har jeg lært hos Eder, at der gives en Storhed selv i at undvære og lide.

Brødrene.

Fortælling

af

G. Sze.

Foraaret begyndte netop med venligt Smil at titte over de Høie, som paa Bøhmens Grændse sænkede sig ned imod Baiern, da tvende ridderlige Krigsmænd travede igjennem de af Morgenens Dug opfriskede Marker, for at støde til den Hær, som den store Wallenstein var i Begreb med at hverve, til den Katholske Troes Forsvar og til Ferdinands Roes. De Tvende, som med muntert Krigermod droge frem vare, skjøndt Brødre, ligesaa forskjellige i Alder som i Sind og Udvortes; den Ældre, Otto, havde allerede fægtet under Boucquoi imod den urolige **Bethlem Gabor**, og nærmende sig den mandlige Alder, var baade hans Legeme og Sjæl fuldkomment udviklede, men Ungdommens Heftighed havde ikke forladt ham, og hans Krigskammerater kaldte ham derfor ofte den Vilde. Derimod besad Maximilian, den Yngre, et i Sandhed barnligt Sind, og elskede den vilde Broder, der var ham et Monster paa alle ridderlige Dyder, med hjertelig Kjærlighed. Saaledes red han ogsaa nu i venlig Ydmyghed ved hans Side, og lyttede smilende til de Bedrifter, han fortalte fra det fjerne Siebenbürgen, i det han følte at slige Krigerglæder ogsaa engang vilde blomstre for ham; thi den hele Gjæring der nu herskede i det Protestantiske Tydskland, som Ferdinand netop nu først havde faaet underkuet, lod formode en sig nærmende Kamp, der under Friedlænderens Anførsel kun kunde ende berømmeligt.

De havde redet den hele Dag under afverlende snart muntre snart alvorlige Samtaler med Hensyn til den sig nærmende Krig. Da de ved Solens Nedgang naaede en Skov, som stedse blev tættere og ingensteds tilbød et venskabeligt Tag for de Udmattede, og netop som Aftenrødens sidste Straaler rødmede Spidserne af de ældgamle Grantræer, indhyllede hele Himlen i tykke Skyer, og en susende Storm hvirvlede det affaldne Løv omkring. „Det er intet godt Tegn," udbrød Otto, „at vi strax ved Begyndelsen af vor Reise overraskes af et saadant frygteligt Uveir; vistnok har en af de onde Aander som pleie at huse i de gamle Granskove, mærket vor Hensigt og vil nu gjække os; men det betyder intet, og om Djævelen selv kom, skulde han dog ikke opholde os. Den fromme Mar forskrækkedes over en saadan Tale, og tiltalte venligt Broderen, hellere at bede en gudfrygtig Bøn; men denne udbrød i en vild Latter og raabte: „er her Noget at bede for! Veed Du da ikke, at da vor Fader sidst drog ud imod Tyrkerne, overfaldt der ham et lignende Veir, og han kom heller ikke tilbage; skal Man endeligt engang døe, da lad det skee paa lystig Soldatermaneer; derfor bliv mig fra Halsen med Dine Bønner," — og derpaa bandede han endnu værre. Stormen tog imidlertid til og det var blevet en kulsort Nat, saa at de hverken kunde kjende Stie eller Træer mere, og de mærkede snart, at de vare komne bort fra Landeveien ind paa en Skovvei; Regnen styrtede ned i Strømme, og en modbydelig Hylen tonede i Skoven, ogsaa troede de igjennem Mørket at blive smaae hæslige Skikkelser vaer imellem Træerne, som i en underlig Blanding puslede omkring, og som med gruelige Gebærder og med spottende Miner syntes at betragte de Fremmede med glødende Øine; ogsaa Hestene maatte det ikke synes rigtigt her, thi de ædle Dyr skummede og bævede ofte sky tilbage, saa at de tilsidst Begge bleve nødsagede til at stige af for at

lede dem, saa godt det paa den slibrige Vei lod sig gjøre. Maximiliam havde sine egne Tanker ved dette Eventyr og erindrede sig mange Historier om onde Aander og Hererie, som hans Moder forhen havde fortalt ham, og som endog havde angaaet hans egen Familie; men Otto blev stedse mere ærgerlig, og svoer tilsidst, at Ingen uden den Onde selv kunde have sendt dem et saadant Uveir paa Halsen, som han ogsaa vilde lade undgjælde derfor hvor han traf ham. Da lød en skrallende Latter imellem Trætoppene og en gruelig Mængde Natfugle flagrede omkring deres Hoveder, saa at Mennesker og Heste et Øieblik zittrende stode stille. Et Lys viste sig nu i det Fjerne, og ikke mere forfulgte af de natlige Syner, fortsatte de tause deres Vei henimod dette.

Bagved Moser og Buske stod endeligt paa en Høi et ensomt Huus, som ved det pragtfulde Ydre næsten lignede et Pallads, og stak besynderligt af imod de øvrige vilde Omgivelser. En gammel Foged aabnede Porten for de Udmattede, og da han saae, at de vare østerrigske Krigsfolk, førte han dem venligt til et pragtfuldt Gemak, i det han lovede at pleie Hestene og undskyldte Eierindens, en ung italiensk Grevindes Fraværelse, som Uveiret formodentligt havde forhindret i at vende tilbage fra et Besøg, hun i Dag havde aflagt paa et nærliggende Slot. Imidlertid var der, foruden flere Spiser, ogsaa bleven fremsat ædel Ungarviin i ziirlige gyldne Pokaler, og imedens Mar endnu ikke ganske var kommen sig efter den fuldkomne Udmattelse, følte Otto sig allerede igjen ganske vel, og roste Vinen, der bragte ham, som han sagde, til igjen aldeles at glemme Djævlespøgeriet. Han skred ogsaa endnu længe munter op og ned i Gemakket, og talte til den halvt søvnige Broder om den uden Tvivl smukke Vertinde, som allerede ved sin Gjestfrihed havde opvækket en god Mening hos ham.

Men hvilken Himmel aabnede sig Dagen derpaa for de henrykte Krigsmænd, da de traadte frem for den Dames høie Skikkelse, hvis Billede havde levet i deres Drømme! Lange dunkle Lokker ombølgede hendes Pande og Skuldre og rullede fra det yndige Ansigt ned over hendes Klædning, som let tilhyllede hendes Legemes skjønne Former. Hun modtog de Takkende med huldsalig Ynde og indbød dem venskabelig til i nogle Dage at dele hendes Censomhed med hende. Otto længtes nu rigtignok levende efter Slagets Tummel og Leirens Vrimmel, men der havde indfundet sig en Følelse hos ham, som fastholdt ham med tusinde søde Baand; han mødte den Skjønnes maalende Blik med funklende Øine, og følte tydeligt, at noget Afgjørende for hans Liv nærmede sig, og at hans Hjerte for stedse var tabt til den underskjønne Herskerinde. Maximiliam stod nedsjunken i taus undseelig Forundring ved hans Side, og hans lysende Blik, hans høie Rødmen gav et Hjertes Bevægelse tilkjende, hvori den første Kjærligheds tryllende Straale var trængt ind.

Hestene trængte til Hvile, og Brødrene havde saaledes for deres egen Domstoel en gyldig Grund til Opholdet; paa denne Maade henglede nogle høist lykkelige Dage for dem, i hvilke Enhver især indsugede Kjærlighedens Gift med stedse raskere Drag, kun at den efter deres forskjellige Natur yttrer sig hos Enhver paa forskjellig Maade; thi imedens Otto med dristige begeistrede Ord talede om den Salighed, hendes Yndigheder og hendes Gunst maatte skjænke, og derved udelukkende beskjæftiget med sig selv slet ikke bemærkede Broderens Lidenskab, sad denne stum og veemodig, eftertænkende at han her for første Gang traadte den elskede Broder i Veien, og ligesom han stod tilbage for ham i Alder og krigerriske Dyder saaledes vilde han vel ogsaa nu blive tilsidesat for den Værdigere. Ofte gik han da meget tungsindig, med en Lut som han her

havde funden, omkring i Buskadset som bekrandsede Høien og sang til de bløde Toner rørende Klager over sin haabløse Kjærlighed til den herlige Herskerinde. Denne havde ogsaa fra sin Side en besværlig Kamp at bestaae; thi de tvende Krigsmænds Kjærlighed var ikke bleven ubemærket af hende, og da Enhver af dem besad noget Herligt og Skjønt, saa følte hun sig altid hendragen til den af dem som just var hos hende, i den Grad at hun snart omfattede Begge med lige Tilbøielighed, og saaledes saae sig hengiven til en ulykkelig Dobbeltelskov og en usalig Strid med sig selv.

Imedens at disse Tre i forstyrrende Lidenskab stode ligeoverfor hinanden, rustede hele Tydskland sig atter; Mannsfelderen kom stormende fra Holland, og Wallenstein stod allerede igjen i Spidsen af en Armee, som opfyldte Liguen ved det stolteste Haab. Saadanne Efterretninger kom ogsaa til Boligen i Skoven, og opvækkede Brødrene af deres Kjærlighedsslummer til nye Stridslyst; deres venlige Veninde syntes rigtignok meget bedrøvet over en saadan Forandring, men Ynglingernes Villie var urokkelig og Dagen til Afreisen blev fastsat.

Enhver vilde endnu paa sin Maade ret rigeligt indsuge Kjærlighedens Salighed, for i det stormende Krigsliv at kunne styrke sig ved Erindringens Billeder, og saaledes hendte det sig, at Mar, en af de sidste Morgener sneg sig omkring i Høiens Buskads og nu og da aflokkede Lutten enkelte Klagetoner; han satte sig derpaa ned ved en liden Kilde, og sang til en klagende Tone en Sang, der omtrent begyndte saaledes:

Alle Tanker, al min Stræben,
Hvad jeg venter, har og er,
Flygter rastløs hen til hende
Som jeg evig gav mig hen.

„Tør man da spørge, hvo denne er, min ædle Kriger?“

sagde høit rødmende Grevinden, der pludseligt stod for ham. Han sænkede forskrækket, grebet af en sød Ængstelse sit Blik imod Jorden, og greb da som i et begeistrende Vanvid i Strengene:

Ved Arnos blomstrende Strande
Den Elskedes Vugge stod;
Fjernt fra de skyggende Lunde,
Ved Donaus rivende Strøm,
Mit Hjerte til Fange hun tog.

Derpaa hævede han med uvant Dristighed sit Ansigt med de bedende Øine til Grevinden, som ubevidst trykkede hans Haand, i det hun sagde: „Ogsaa jeg kalder Italien mit Fødeland." — „Ja Dig mener jeg ogsaa, Du Herlige!" gjensvarede den ganske forvandlede Mar, i kjærlig Begeistring; „spot kun over den daadløse Dreng, der vover at løfte sit Blik til Eder, men tillad ham, at han engang, med Ære og Saar vendende tilbage fra Kampen, maae bøie Knæe for Eders Skjønhed, som han nu gjør." Grevinden bøiede sig i salig Forvirring over den Knælende, og tog fra sin underskjønne Barm en liden Ring, som hun paa Stedet delede i tvende halve Dele, og i det hun rækkede Ynglingen den Ene, hviskede hun: „Dette erindre Eder om denne Time, og naar I vender tilbage, saa skal Ringen aldrig mere skilles ad." Som Engeles Harmonier tonede disse Ord for Mar, og da nu den Elskede skamfuld ilede bort, forekom det ham som om et sagte Kys i flygtig Berøring havde aandet paa hans Pande. En skjærende Tone vækkede ham af sine Drømme; da han vendte sig om, saae han en lille grøn og guldplettet Slange krybe over Strængene, saa at en af dem sprang istykker. Eftertænksom gik han til sit Værelse.

Her havde imidlertid Broderen vundet hele sin krigerriske Munterhed tilbage, han beskuede sin Rustning, og talte kun om

Kamp og Seier; men, da Aftenen allerede leirede sig over Skoven, syntes han at blive noget eftertænksom, og Max saae at han, hvilket han endnu aldrig havde gjort, i dybe Tanker omkredsede Hoien, paa hvilken Livets Sol i Dag saa hurtig var opgaaet for ham.

Da nu Natten lidt eftet lidt var frembrudt, og Grevinden allerede havde trukket sig tilbage til sine indre Gemakker, hørte hun lette Trin at nærme sig; forundret over, hvo der paa saa sildigt en Tid endnu kom for at tale med hende, traadte hun med et Lys til Døren; men Lyset faldt næsten af hendes zittrende Haand, Ottos ridderlige Skikkelse traadte frem af Mørket, og stod et Øieblik taus ligeoverfor hende. Da brød han den ængstelige Taushed og sagde: „Vredes ikke Du skjønne Blomst, fordi jeg overrasker Dig paa saa usædvanlig en Tid; thi det Usædvanlige bevæger sig ikke i Hverdagslivets snævre Skranker; jeg føler det vel, og nu i Afskedstimen mere end forhen, at mit hele Liv tilhører Dig, og at jeg uden Din Gunst, for Fremtiden hverken kan, eller ønsker at være til, og derfor vil jeg nu af Dine skjønne Læber høre, om mit tilkommende Liv endnu skal have noget Værd for mig, og om jeg i Morgen skal drage ud med freidigt Krigermod eller ei?“ Derved var der udbredt et saa ydmygt Væsen over hans ædelstolte Ansigt, at man vel kunde mærke, han ventede paa en Erklæring, som vilde have Indflydelse paa hans hele Liv. Grevinden, hævet ved den dristige Mands Hylding, grebet af Kjærlighed, som allerede glødede hos hende for ham, tilintetgjort i sit Indre, rystede som berørt af en hastig overraskende Storm, og rækkede Otto, overvunden af den dobbelte Lidenskab, den anden Halvdeel af Ringen, med de Ord: „Til Erindring under Fraværelsen, og ved Tilbagekomsten til“ — hun kunde ikke fuldføre den meenedersk Tale; thi ude af sig selv af Glæde over sin Lykke havde den vilde Kriger glødende omfavnet hende, og bedækkede

hendes skjønne Mund med fyrige Kysse, og endskjøndt de uhyre Følger af denne Handling som hun gjorde sig skyldig i, svævede utydeligt og anende for Grevindens Sjæl saa beroligede dog snart den Elskedes Forsikkringer hende, og nye Kys beseglede den skjæbnesvangre Forening. Skyer havde imidlertid overtrukket Himlen, og en hæslig stor Flaggermuus omsvævede Ottos Hoved, da han sildigt om Natten, i salig Bedøvelse over de Blomster Livet saa overraskende havde skjænket ham, søgte sit Leie.

Som ved deres første Udreise, rede de begge den anden Morgen atter tilsammen igjennem den alvorlige Skov, Otto muntert smaanynnende for sig selv, Mar i stille Salighed. Da han nu saae, at Broderen slet ikke var rørt over Afskeden, og kun syntes at tænke paa Krigen, saa troede han, at denne havde ganske vendt sine Tanker fra den hulde Vertinde, og at den Lidenskab han først syntes at være gjennemtrængt af for hende, havde maattet vige for den mægtigere, som kaldte ham til Kamptummel og Seiersbram; han troede derfor ikke at han behøvede at holde sin Hemmelighed skjult, og han fortalte ham med næsten jomfruelig Skamfuldhed og under gjentagen Rødmen, om sin Kjærlighed og sin Lykke. Derpaa viste han den tause Tilhører den halve Deel af Ringen, som han bar paa sit blotte Bryst. Stille, med rullende Øine, havde Otto hørt paa Fortællingen; men ved Synet af Ringen udbrød hans Vrede i truende Ord: „Den skjæggeløse Dreng begynder altsaa sine Bedrifter med Kjærlighedseventyr, og troer ved ziirlig Fjasen at erholde Seierherrens Løn?" Derpaa drog han med vild Latter sin halve Deel af Ringen frem: „See her Pantet paa hendes Troe, og o! hvilke salige Erindringer knytte sig dertil; med Dig har hun kun dreven sit Spøg, og den fiffige Dreng roser sig tilsidst af en Foræring, som han ikke er kommen saa ganske rigtig til." Den taalmodige Mar

hørte med uhyre Smerte de spottende Ord, og gjensvarede med Værdighed at han vel ikke kunde forbyde ham at elske hans Beherskerinde, men at han aldrig mere ville taale saadanne ærekrænkende Ord, som hiin nyligt havde tiltalt ham med. — „Ha, ha!" lo Otto, „den Lille vil vel endog true; tag Dig blot i Agt for at Du ikke opvækker min Vrede, hvilket let kan skee, da min Taalmodighed næsten er til Ende." — „Min nu ogsaa," svarede Mar stolt og ophidset, „og da vi dog nu ikke ere istand til at føre et venligt Krigerliv tilsammen, som jeg altid har ønsket, saa er det bedre at vi skilles ad." — „Det ville vi strax," raabte den endnu mere ophidsede Otto, „og at Du veed det, jeg har nu slet ikke Lyst til at tjene under Eders Wallenstein; den store Mansfjeld opholder sig nu i Westphalen; under hans Faner vil jeg erhverve mig Hæder og Penge, og nedlægge Alt for min Herskerindes Fødder. Drag Du kun til den Katholske Hær, men vogt Dig, at vi ikke engang møde hinanden paa Valpladsen; da vilde Du maaskee ikke slippe saa let som nu." Det gik den fromme Broder haardt til Hjerte at Otto vilde slaae sig til Troens Fjenders Partie, men de sidste truende Ord udslettede alle veemodige Følelser hos ham, og trodsigt sagde ham „Lad saa være! Jeg skal ikke undvige Nogen, men allermindst romme Marken for en saadan Roverbande." Da rev Otto sin Hest hæftig hen mod en Sidevei og galloppperede rask og under høi Latter afsted; men Mar reed bedrøvet fremad, og enten det nu var Echoet af Broderens vilde Latter, eller det var den Tone om for kort siden havde skrækket dem i denne Sko , men for hans Øren lod en skjærende modbydelig Lyd, som zittrede igjennem de gamle Grantræers Toppe.

Vi ville nu min venlige Læser vende vore Øine, fra de Afskyeligheder som Mannsfelds toilelose Skarer dengang udgydede over det stakkels Tydskland, og hvorved Otto, i hvis Sjæl

den forrige Vildhed atter var vendt tilbage, var en virksom Medhjelper; og hellere følge den fromme Mar i Friedlænderens Feldtleir. Her vare Alle i fuld Virksomhed, og rustede sig til Opbrud, da han ankom. Hans skjønne ridderlige Væsen i Forening med den aandige Alvor, der siden hine dunkle Dage hvilede paa hans Ansigt, vandt ham Kjærlighed og Agtelse, og en Oberst, som netop endnu stillede et Regiment Ryttere til Keiserens Tjeneste, overgav ham sammes Standart med nogle alvorlige formanende dog ogsaa venskabelig Ord, som tilkjendegav den Tillid han satte til ham.

Naar nu denne Skare med munter Sang drog frem, og Banneret flagrede i Morgenvinden om den ungdommelige Fanedragers Hoved, tænkte denne ofte paa den skjønne Tid, naar de efter Fjendens Nederlag seirende skulde drage hjem; at Grevindens Skikkelse var med iblandt de behagelige Billeder, som svævede for hans Phantasie, veed vel Enhver der engang i sit Hjerte har følt Kjærligheds søde Længsel; dog opstege ofte dunkle anelsesfulde Tanker i hans Sjæl ved Erindringen om den Elskede, om hvis Kjærlighed og Troskab han bestandig endnu ikke formaaede at tvivle, og det forekom ham næsten som om han i Kampen skulde finde sit Livs Maal, og at den Elskede kun vilde erholde Budskabet om, at han var falden med trofast Kjærlighed til hende.

Saaledes var Hæren ankommen for Magdeborg, og drog ind i en fast Leir ved Elben; Mannsfeld trængte frem, og Mar tænkte med Skræk paa hvorledes det nu let kunde hænde sig, at han kunde komme til at fegte imod den engang saa elskede Broder, og maaskee finde hans lemlæstede og fortraadte Legem paa Valpladsen. Hans Anelse bedrog ham ikke; thi i det at Fjenden med stormende Haand søgte at indtage den forskandsede Broe ved Dessau, forlod Wallenstein ubemærket Leiren, og stillede sine Skarer i Slagorden. Der begyndte

nu snart en hidsig Træfning, og da Friedlænderens Rytterie, i Særdeleshed paa denne Dag bidrog til Seiren, kom ogsaa det Regiment hvis Banner var anbetroet til Mar, snart i Haandgemæng. Omkring og ved Siden af ham sank de tappre Rytere døde og døende fra de stønnende Heste, men med glad Tillid til Gud, forblev han i Spidsen af Toget, høit svingende Banneret, for ved Synet deraf at indgyde de Medkæmpende nyt Mod, og fordi det Østerrigske Rytteri stedse i større Skarer sluttede sig til den heltemodige Fanedrager, og med tiltagende Raserie huggede ind paa Fjenderne saa rettede disse ogsaa paa deres Side de meest ødelæggende Angreb imod Dem. En af deres Anførere trængte med uimodstaaelig Magt ind paa Mar, og træffende hans Bryst, med et uhyre Hug, greb han raskt efter Banneret. Mar sank afmægtig fra Hesten, krampagtigt holdende det hellige Skaft; en Østerrisk Rytter klovede den dristige Fiendes Stormhue og Hoved; Fanen var reddet, Modstanderne vege bestyrtsede tilbage, Seierherrerne trængte jublende efter, og det saarede Par laae blødende ved hinandens Side paa den blodrøde Jord.

Efter flere Timers Forløb opvaagnede Mar meget svag og mat af de Slummer-Phantasier som imidlertid havde omgjøglet ham, og skuede i sin Broders dødsblege Ansigt. „Jeg drømmer vel endnu stedse," sagde han sagte ved sig selv; men hiin svarede venligt: „Nei min kjære elskede Broder, det er mig, og jeg har truffet Dig saa farligt; ogsaa jeg er dødeligt saaret; men Du har ikke gjort det." — De saae nu længe paa hinanden i stille Kjærlighed, indtil endelig Otto spurgte: „Har Du da Din Ring endnu min Broder? Jeg har altid baaret min Halvdeel hos mig." Med Møie drog Mar sin frem fra sit Bryst, men den var ligesom Broderens bedækket med Blod, og da de holdt Stykkerne sammen forbandt deres Hjerteblod dem saa fast som om de vare kittede sammen. Der

har Du Oplosningen," sagde Mar rørt, „Naar Ringen igjen kommer sammen, er Alt godt."

Det er det, svarede Otto med ganske sagte Stemme, og rækkede Broderen Haanden; denne lagde sin deri, og med tause Bønner henslumrede de saaledes sammen.

Forsoningen i Dodsstunden maatte ret have udbredt et Skjær af Salighed og Kjærlighed over det dode Pars stive Ansigtstræk; thi da den store Hertug efter Seieren drog over Valpladsen, betragtede han den længe taus og med mild Alvor, og hans Ledsager saae et Svagt Træk af Rørelse svæve over hans Helteaasyn, som ellers hverken Glæde eller Sorg formaaede at bevæge! Da Feltherren reed videre nærmede sig en from Broder, som havde vovet sig til Valpladsen for at hjelpe de Saarede og staae de Døende bi. Han blev vel vaer, at Parret havde forladt Livet i stille Gudsfrygt og knælede hensunken i fromme Tanker ved deres Hoveder. Imidlertid gik Solen ned over Liigpladsen og Aftenrødens sidste Straaler belyste de Dodes blege Ansigter og den bedende Oldings.

Digte.

Brev til en fraværende Søn

paa hans Confirmationsdag fra hans Moder.

Hvor slaaer mit arme Hjerte, kjære Søn,
Hvor ængsteligt, hvor tungt, hvor nært at blode:
Det hæver sig til Gud i fyrig Bøn,
Din Pagts den store, store Dag imøde.
O! Pagten er med Gud; han ene veed,
Om Du skal holde den jeg veed det ikke:
Med Bæven hører jeg, skjønt fjern, Din Eed;
Og derfor disse bange Øjeblikke.

O! Søn, min Søn, i dette lille Brev
Jeg tro skal vise Dig Din Alders Farer:
Forglem da aldrig, hvad Din Moder skrev!
Det hjælpe Dig at bryde spændte Snarer!
Os Alle gav den faderhulde Gud
En aaben Barm for Livets Fryd og Smerte;
I Sandsen viklede Naturen ud,
Som Fryd, saa Qval, for let henrevne Hjerte.

Naar Blodet strømmer til den unge Barm;
Naar vaagnet Kraft Elysium fremtryller;
Naar nyfød Vellyst gjør Din Sjæl saa varm,
Men Sjælens Lys i bælmørk Nat indhyller;
Da vogt Dig, vogt Dig nøje! Sparsomt nyd!
Viid: ikkun Lyst med Maade vedergvæger,
Men Mættelse er Seier over Dyd,
Og Slangegift af Sandsens tomte Bæger.

Naar Hovmods Dæmon vil bedaare Dig,
Og Lidenhed til indbildt Storhed gjøre,
Da husk: den sande Store mener sig
Kun Redskab til, det Gode at udføre!
Hver Evne kom fra Gud; hver Kundskab er,
Som Evnen, Kald, at stifte Gavn og Glæde:
O! det er skjøndt at gavne Mennesker;
Foragteligt, sin Lige at nedtræde.

O! Søn, for Alting ær de vise Bud,
Som os forkyndtes her til Saligheden!
Det er en ussel Skik at spotte Gud,
Skjøn, ak! den er saa saare gængs herneden.
Vi skue ham jo grandt, i hvor vi gaae,
I Perledug, som Solen gjennemzittrer,
I Nattens høie, solbestukne Blaa,
Vi høre ham, naar Tordendronet knittrer;
Vi see hans Finger end i Myggens Flugt,
Hans Raad, naar tusindaarig Throne falder:
Vi føle ham i spæde Myrthes Lugt,

Og naar han Under af et Støv fremkalder,
O! kan en Skabt sin Skaber styrte ned,
Og paa hans Storhed sprudle Galdedraaber?
Den Daare! Han forspilder Sindets Fred;
Og naar han taber den, hvad mon han haaber?

O! Søn, min Søn! Din Moder trykker Dig
I Tanken tæt til moderlige Hjerte:
Føl, hvor det banker, hvor det ømmer sig
I blandet Moderfryd og Modersmerte!
Gud være Tak, som undte mig den Dag,
Da Du i Pagt med ham, Dit Ophav, træder!
Han unde Dig, at mindes Tidens Nag,
Din Ungdoms og Din Manddoms Daad og Glæder,

Men skulde Du fra Pligten skeje ud,
Og mod Dit Hjerte, væbne Angers Pile,
Jeg gyser — ak! da lade mig min Gud
Forinden lukke Øiet i til Hvile
O! vaagn da, stærk, igjen til Dydens Færd!
Bedrøvet ved fuldendte Moders Slummer,
At hist jeg favner Dig, Guds Himmel værd,
Og i Din Favn forglemmer Livets Kummer.

Gjem dette Brev min Søn, det ei endnu
Tilfulde Du forstaaer: bevar det nøie?
Og naar Du læser det, da kom ihu,
Jeg skrev det med en Taare i mit Øie!

Gud signe Dig! Hans Forsyn Dine Fjed
Fremlede stadigt gjennem Skjebnens Farer!
Hans Kraft besjæle Dig, at Du Din Eed
Til Livets sidste Pulseslag bevarer.

Haste.

Venskab.

I Mulm og Taage for mig Jorden laae
Og paa min Vane var der taust og ode;
Et nogen venlig Stjerne jeg i Mørket saae
Og Skyer skjulte Haabets Morgenrøde.

Naturen hyllet var i Sørgeflor,
Selv Vaarens Røst ei kunde den besjæle;
Forstummet var i Lunden Glædens Chor,
Og længsselsomt kun klaged' Philomele.

Men skumle Skygger sig i Mørket sneeg
Og sorte Kredse om min Vane spændte,
Og vilde Toner af Bachanters Leeg,
Kun Verdens Tummel til mit Øre sendte.

Saa vandred' jeg en lang, en rædsom Stund;
Mit Hjerte fandt ei i sin Marter Hvile,

Og sjeldent, selv i et fortryllet Blund
Erindring kunde gjennem Mulmet smile.

Og dog selv den forøgede min Qval:
Den trylled' mig hiin skjønne Tid tilbage,
som aldrig jeg paa Jord gjenvinde skal:
Min Barndomsalders søde Blomsterdage.

Og stride randt paa Kinden da min Graa
Og bitter blev jeg i min dybe Smerte.
At kjæmpe uden Seir er Støvets Lod;
I Kampen brast saa mangt et ædelt Hjerte.

Da svæved' gjennem Mørket mild og blid
En venlig Aand hen til min Martersbolig;
Som Uskylds Engel var han lys og hvid;
Hans Aasyn aabent var, hans Blik fortrolig.

Min Sjæl sig aabned' for hans hulde Røst,
Han hørte rolig paa min bittre Klage,
Han aanded' i mit Hjerte Haab og Trøst.
Og Fred han trylled' i min Barm tilbage.

Han fulgte troe mig paa min mørke Gang;
Med Skjæbnen selv han vorded' min Forsoner.
Med ham jeg hørte Lærkens glade Sang
Og Fred han trylled' i min Barm tilbage.

Han fulgte troe mig paa min mørke Gang;
Med Skjæbnen selv han vorded' min Forsoner.
Med ham jeg hørte Lærkens glade Sang
Og Philomeles stille Veemodstoner.

Nu er ei længer mørk som før min Vei;
For Verdens Fryd ei lukket er mit Hjerte;
Og tom paa Fryd er Jorden heller ei:
Min Skytsaand mild mig det erkjende lærte.

Lad Mørkets Slør da skjule Himmelen,
Lad Banen ryste under Skjæbnens Torden;
Ei Vanhelds bratte Lyn kan knuse Den,
Hvem **trofast Venskab** blev til Deel paa Jorden.

X...

Andagt i Naturen.

Luften breder uendeligt stor
Sig ud som et Altarklæde
Over det rige Naadesbord,
Gudsbordet for Skabningens Kjæde;
Alle de Skabte samles der:
Og Han uddeler sin Aand til Hver,
Mens Fuglen synger i Choret.

Høit over Altrets hvælvede Blaa
Staaer Altartavlen i Lue:
Der er alle de Stjerner smaae,
Som findes paa Nattens Bue.
Øiet sig hæver og svinder i Lyst;
Men Støvet knæler med Haand mod Bryst —
Og Fuglen synger i Choret.

F. J. Hansen.

Med en Knop af en Passionsblomst.

Betydningsfuld er Blomsten jeg Dig byder;
Kun for de Ædle den udfolder sig.
I Livets Kamp den her Dig Seiren tyder;
I Dødens Seir den hisset vinker Dig.

X...

Den evige Lampe.

Jeg kjender en Lampe, der stadigen brænder,
Som lyser saa klar paa vor jordiske Vei;
Selv skrækkende Storme udslukke den ei,
Naar trolig den pleies af dydige Hænder.
Omhyller os Morke, dens Flamme mon' stige
Og kaster sit Skin paa et skjønnere Rige.

Naar Ynglingen freidig den Vane betræder,
Der lover ham Lykke ved Retsind og Flid,
Men skelende Avind bagtaler hans Id
Og blander med Malurt hans reneste Slæder:
Da seer han ved Lampen den lonnende Krone,
Som venter ham hist, ved Retfærdigheds Trone.

Naar Pigen i Livets den feireste Alder
Sit Hjerte til snedige Hykler hengav,
Hvis skjændige Sjæl er Uskyldigheds Grav,

Som haanende leer, naar den Yndige falder:
See! da er det Lampen, hvis trøstende Flammer
Bortdrager den Arme fra rædselfuld Jammer.

I Kummerens Bolig, paa Armodens Leie,
Hvor Oldingen hviler saa mat og saa bleg,
Dog Taalmod og Haab fra hans Hjerte ei veeg,
Thi, Lampe! Dig havde han stedse i Eie;
Paa byrdefuld Vandring han tabte Dig ikke;
End straaler Du klar i hans bristende Blikke!

Den Lampe er: **Troe paa en skjønnere Morgen,**
Som lyser hinsides den rolige Grav,
Naar modige Vandrer har nedlagt sin Stav
Og kastet det Klæde, der bandt ham til Sorgen.
O hellige Troe! over Mørket Du svinge
Hver sørgende Sjæl paa Din lysende Vinge!

Helmina.

Til Hvem der vil.

Vend Øiet did, hvor Sletten er omgjerdet
Af Codans Bølge stærk;
Hvor Skjoldet larmer under Helteſværdet
Og Kraft i Pantserſærk.

En Skare ſamles under Egens Krone;
Frygt drev den Skare ud;
Præstinden Himlens Vrede skal forsone;
Hun nævnes: Horgabrud.

Sin Himmel over Offerlunden hvælver
Den Alforbarmende;
Paa Kampestenen Offerdyret skjælver;
Det er et Menneske.

Dets Blod udgydes i de Skygger lune,
Og Horgabruden spaaer;
Hun stirrer paa den purpurrøde Rune,
Og tolker hvad der staaer.

„Den Blodstrøm, Folk! din Skyld og Brøde hæver;
Nu slaaer dit Hjerte trygt!" —
Men Hjertet under Pantserskjorten svæver
Imellem Haab og Frygt. —

Den Tid forsvandt! med Offringer og Guder,
For Tanken gaadefuld;
Men Stormen end om Offerhøien tuder
Paa svundne Slægters Muld.

End blomstrer Sletten for sin Dyrkers Øie;
End Godans Bølge gaaer;
End brænder Himlens Lynild i det Høie,
Og end dens Torden slaaer,

End Offerlunden staaer med sine Skygger,
Og Kilden sprudler ud,
Ved Offerstedet Fuglen Rede bygger —
Men hvor er Sorgabrud?

End blomstrer Offerrosen; røde Straaler
Af Himmelpurpuret
Udspringe nu i Folkets Offerskaaler;
Guds Søn os skjænkte det.

Det var paa Jorsals Sletter Korset kneiste,
Og Offret hang derpaa;
Fra Golgatha han høit Trophæen reiste
Mod Himlens hvalte Blaa.

Og fromme Mænd uddroge, for at slette
Den gamle Rune ud.
I Troens Krands de Offerrosen flette,
Og tolke Herrens Bud.

For Hedningen forkyndtes denne Lære,
Om Naadens høie Rost,
Og Ordet lod til Himlens Priis og Ære,
Og Støvets Haab og Trost.

Fortid og Nutid.

Der var en Tid da jeg var meget lille,
Saa synge Alle rørt med Digteren,
Og ved Erindringen tit Taarer trille,
Vi ønske os vor Uskylds Aar igjen.

Med Veemod ofte jeg den Sang mig qvæder,
Og tænker paa den glade sundne Tid;
Men Verden maae jo ikke see jeg græder,
Jeg skjuler derfor Taarerne med Flid.

Da slog endnu saa roligt dette Hjerte,
Da hævede sig Brystet frit og let;
Thi ingen ureen Følelse det nærte,
Og ingen Lidenskab vildledte det.

Paa Gulvet krøb jeg om, og kun ved Stole
Jeg opreist mægtede at staae,
Jeg bar, skjøndt jeg var Dreng, dog Pigekjole,
Og Drengen sig ved Dragten ei undsaae.

Et sikkert Ledebaand man til mig knytted',
Fra Fader hen til Moder trygt jeg gik,
Og faldt jeg end, mig kjærlig Haand beskytted',
Saa at den Svage ingen Skade fik.

Nu gaaer jeg ene, derfor tit jeg falder;
Thi ingen vogter nu paa mine Fjed,
Og synker jeg, ei som i Barndoms Alder
Jeg reises atter op ved Kjærlighed.

Men Ledebaandet har jeg end tilbage:
Den hulde Frelsers Lære leder mig,
Og er jeg svag, jeg vil dog ei forsage,
Thi Dommeren er god og naaderig.

R. Claudius.

Bagtalelsen.

Moden og skjøn er den Frugt, Insectet for Larven udkaarer;
Dog — den forgnavede Frugt plukkes med Ringeagt kun.
Ædel og god er den Mand, hvis Ære Bagtalelsen saarer,
Ak — men den pletter ham dog, derfor Du tæmme Din Mund.

(Efter Starke.)

Skjalden og Tiderne.

Med Luthen i Haand gik Sangeren fro
Over duftende Enge,
Og blidt i Skumringens svalende Roe
Klang gyldene Strænge.
Han qvad om Blomsten, som længe var død,
Han qvad og om den, som sin Vellugt udgjød,
Han qvad selv om den, som end ikke var fød;
Og Rosen, som døde,
Ham smiled fra Graven imøde,
Og Rosen, som leved, og blussede rød,
Ham duftede sød,
Og Rosen, som laae end ufødt i sit Skjul,
Selv syntes ham aabne sig huld.

Ved sprudlende Kilders grøndækkede Bred
Lod Skjalden sig ned;
Og Vandenes Rislen, saa sagte fortrolig,
Og Fuglenes Qvidren fra løvtætte Bolig
Og Hjertet, som banked' end skyldfrit og rolig,
Gjød qvægende Slummer

Paa Diet, som ei kjendte Kummer.
I Drømmeslor fremtreen for Ynglingens Aand
En Gubbe med Lokker sneehvide,
Og Sangeren vandred ved Oldingens Haand
Til Egne ukjendte og vide.
Paa stolte Ruiner han undrende stod,
Hensmuldrede Kæmpebeen laae ved hans Fod,
Og Aander sig hæved
Af Gruset, og høit over Graven svæved,
Og Ynglingen bæved —
Men Oldingen smiled, og ledte ham hen
I Dødshvælvingen.
Der tindred en Lampe i tausen Nat,
Gjennem sorten Muld,
Og under de Masser, nedstyrtet saa brat,
Lyste røden Guld;
Taus pegede Gubben paa Citheren,
Og svandt igjen.

O! hellige Oldtid! din Aand jeg gjenkjender,
— Da gvad den begeistrede Skjald —
Forgjæves ei Lampen i Graven Du tænder,
Forgjæves ei Luen i Barmen mig brænder,
Jeg følger det hellige Kald.
Og atter fremsvæved i flygtige Drømme
Et Væsen for Ynglingens Blik,
Det kom, som i Floden de svolmende Strømme,
Som Bølgen i Ebbe det gik.
Det ligned en langsom og aldrende Qvinde,
Men løb dog forbi, som de snelle Vaarvinde,
Han saa det som oftest kun truende svinde,

Men greb han den Flygtning med hastende Arm,
Da smiled en Moe ved hans Barm.
Hvo er Du, o Pige!
Som kommer, og flygter tillige,
Som ung og huld smiler,
Naar i mine Arme Du hviler;
Men naar jeg Dig lader Ufavnet gaae fort,
Flyer gammel og truende bort?
Du seer — lød den Pigelils Svar —
Det Væsen som er men ei var,
Og tusinde Skikkelser har.
Jeg er men ei bliver,
Hvad var gav jeg Liv, det Vordende Livet mig giver
Jeg føder, og fødes, og døer,
Og føder paa ny; men ei dvæle jeg tør,
Ja selv naar Du siger, jeg er,
Jeg er ikke meer.
Kun sjælden mig Mennesket skuer,
Som oftest man kjender og griber mig ei;
Men naar jeg er flygted paa iilsomme Vei,
Jeg seer mig tilbage og — truer.
Dog favner man mig naar jeg farer forbi,
Da strøer jeg tit Blomster paa Vandrerens Stie,
Og Blomsterne leve
Naar jeg maa bortsvæve,
Og stundom bli'r Blomsten en Vautasteen,
Som staaer høit paa de muldtækte Been,
Mit Navn er det flygtende Øieblik;
Saa talede Pigen og gik.
O! kostbare Nutid, — saa Ynglingen sang —
Jeg kjender Din lynsnelle Gang,
Du evigen svinger

De flygtige Vinger,
Og grønnende Palmer den Viise Du bringer,
Som greb Dig i lynsnelle Gang.
Paa ny leged Drømme for Sangerens Øie,
Han skued en Engel paa himmelske Høie;
I Morgenens rødmende Rosenskjær
Stod den Yndige der.
Som høit fra det Fjerne
Den natlige Stjerne,
Saa tindred hans Blik til den Jordiske hen.
Som Pigen Vennen til Elskov vinker,
Naar Maanen lyser, naar Vesper blinker,
Saa vinked fra Høien Engelen.
Med aabne Arme gik Skjalden did,
Hvor Himlens Søn standed skjøn og blid;
Dog naar han nær sig de Høie troede,
De atter smilende fjerne stode,
Og Engelen vinkede stedse der;
Men — aldrig nær.
O! skjønne Fremtid! jeg skuer Dig,
Du flyer for mig:
Saa Sangeren atter udbrød, —
Dog maatte Du evig for Støvet vige,
Og kunde han ei Dine Høie bestige,
Du trylled ham dog fra Indbildningens Rige,
Og fjernt Din Himmel han nød.
Bortflygtet var Slumren, og Drømmene veeg;
Tit Skjalden dem minded ved Strængeleeg:
O! trefold lyksaligt er Menneskelivet;
Thi trefoldigt Liv os i Livet er givet,
Naar stolt vi til Oldtidens Minder os hæve.
Naar fro vi i Nutidens Øieblik leve,

Naar haabfuld de Tanker i Fremtiden svæve.
Saa qvad han om Blomsten, som længe vor død,
Saa qvad han om den, som sin Vellugt udgjød.
Saa qvad han om den, som end ikke var fød;
Og Rosen, som døde.
Ham smiled fra Graven imøde,
Og Rosen, som leved, og blussede rød,
Ham duftede sød,
Ja Rosen, som laae end ufødt i sit Skjul,
Selv syntes ham aabne sig huld.

B. S. Ingemann.